GH. GHEORGHIU-DEJ

Expunere făcută la şedinţa plenară a C.C. al P.M.R. din 26—28 noiembrie 1958

EDITURA POLITICĂ

Proletari din toate țările, uniți-vă!

GH. GHEORGHIU-DEJ

Expunere făcută la şedinţa plenară a C.C. al P.M.R. din 26—28 noiembrie 1958

EDITURA POLITICĂ
Bucureşti — 1958

„Scînteia" nr. 4.386 din
2 decembrie 1958

Tovarăși,

Proiectul planului de dezvoltare a economiei naționale pe anul 1959, întocmit pe baza Directivelor Congresului al II-lea al partidului pentru perioada 1956—1960 și a indicațiilor date de Biroul Politic, asigură prin prevederile sale dezvoltarea mai departe și într-un ritm mai intens a industrializării socialiste a țării și lărgirea bazei tehnice-materiale în agricultură, în vederea sporirii însemnate a producției industriale și agricole.

Proiectul de plan se sprijină pe realizările importante obținute în ultimii ani de oamenii muncii în toate ramurile vieții economice și social-culturale, realizări care oglindesc capacitatea clasei muncitoare, a statului democrat-popular, de a asigura mersul mereu înainte al țării noastre, dezvoltarea ei ascendentă pe drumul construcției socialismului.

ÎNSEMNATE REALIZĂRI ÎN DEZVOLTAREA ECONOMIEI NAȚIONALE

După datele preliminare, planul de stat de dezvoltare a economiei naționale pe anul 1958 va fi depășit în industrie cu aproximativ 3,5%, producția globală industrială fiind anul acesta cu peste 9,5% mai mare decît anul trecut. Creșterea cea mai ac-

centuată are loc în industria siderurgică, precum și în industria chimică, unde sporul este de 19%. Producem anul acesta de 5,6 ori mai multă fontă ca în 1938, de 3,3 ori mai mult oțel, de 2,6 ori mai mult cărbune, de 17 ori mai mult gaz metan, de 5,2 ori mai mult ciment, de 2 ori mai multe țesături de bumbac, lînă și mătase, de 2,5 ori mai mult ulei și de 2,1 ori mai mult zahăr.

În urma îmbunătățirii sistemului de salarizare și normare a muncii, salariul mediu este astăzi cu peste 18% mai mare decît în 1956. Introducerea unor măsuri tehnice-organizatorice în aproape toate întreprinderile, cu sprijinul activ al muncitorilor, inginerilor și tehnicienilor, a dus la creșterea productivității muncii și la reducerea, peste plan, a prețului de cost, ceea ce a contribuit în mare măsură la acoperirea fondurilor cerute de creșterea veniturilor muncitorilor.

În cursul anului 1958, sectorul socialist al agriculturii a continuat să se dezvolte. A fost livrat un număr însemnat de mașini agricole gospodăriilor de stat, unde s-a ajuns ca majoritatea lucrărilor agricole să fie complet mecanizate, precum și S.M.T.-urilor. **Sînt create toate condițiile pentru realizarea prevederilor Congresului al II-lea al P.M.R. cu privire la transformarea socialistă a agriculturii.**

În 1957—1958 s-au obținut bune rezultate în ce privește constituirea fondului central de cereale, care asigură nevoile de consum ale populației, necesarul de materii prime pentru industrie, rezervele de stat stabilite. Aceste rezultate au confirmat pe deplin justețea politicii partidului de întărire a gospodăriilor agricole de stat, de asigurare a acestora cu mijloacele materiale și agrotehnice necesare pentru a deveni principalul furnizor al fondului central de cereale al statului.

Fondul central de produse agricole se constituie din producția *gospodăriilor agricole de stat, din plățile în natură către S.M.T.-uri și uiumuri* la treierat și la măcinat și prin *sistemul de contractare a produselor agricole*. Contractările dau o contribuție de cea mai mare însemnătate la constituirea fondului central la cereale, la floarea-soarelui și la alte plante oleaginoase, la sfeclă de zahăr, cartofi, carne, lapte, lînă și la alte produse agricole, vegetale și animale.

Sistemul de contractare s-a dovedit a fi o pîrghie puternică pentru stimularea interesului material al țărănimii, mai ales al gospodăriilor colective și întovărășirilor, în ridicarea producției agricole și a contribuit la dezvoltarea schimbului de mărfuri dintre oraș și sat, la întărirea alianței muncitorești-țărănești.

Roadele îmbunătățirii continue a activității de producție în industrie și în agricultură se resimt pe piață, în magazinele de stat și în cooperativele de consum, unde populația găsește mărfuri în cantități tot mai mari, sortimente mai variate și de calitate mai bună. Avem astăzi o circulație bănească sănătoasă, leul s-a întărit, bugetul statului s-a consolidat și se prevede, pestru sfîrșitul anului, un excedent bugetar.

Exportul nostru de mărfuri, în special de mărfuri industriale, a crescut ca volum și sortimente, ceea ce a asigurat o balanță comercială activă și o balanță echilibrată de plăți externe.

Realizările obținute în opera de construire a socialismului de oamenii muncii din țara noastră, ca și din celelalte țări socialiste, nu sînt pe placul cercurilor imperialiste, al foștilor capitaliști și moșieri expropriați și al uneltelor acestora. Dar toate strădaniile cercurilor reacționare și ale uneltelor lor de a prezenta un tablou deformat al realizărilor

din țara noastră și din celelalte țări socialiste, de a induce în eroare opinia publică din țările lor nu pot opri mersul înainte al țărilor socialiste și creșterea forțelor socialismului în lumea întreagă, după cum nu pot camufla elementele de criză, instabilitatea economică, inflația și șomajul din țările capitaliste, nu înlătură contradicțiile inerente capitalismului și nu pot salva de la pieire orînduirea capitalistă condamnată de istorie.

COLABORAREA DINTRE ȚĂRILE LAGĂRULUI SOCIALIST

Amploarea și ritmul rapid de dezvoltare a economiei noastre socialiste, avîntul economic general al tuturor țărilor lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică, demonstrează din plin superioritatea economiei socialiste planificate, a orînduirii socialiste, a relațiilor de tip nou statornicite între țările lagărului socialist.

Perspectivele grandioase de dezvoltare a economiei Uniunii Sovietice trasate de tezele raportului care va fi prezentat de tovarășul Hrușciov la Congresul al XXI-lea al P.C.U.S. umplu de mîndrie sufletele oamenilor muncii din țara noastră, ca și din întreaga lume.

Tezele raportului arată uriașele realizări ale poporului sovietic, care începe o nouă etapă, de însemnătate istorică pentru destinele întregii omeniri: perioada construirii intense a societății comuniste pe a șasea parte a globului. Ritmul rapid de dezvoltare a producției în U.R.S.S., crearea bazei tehnice-materiale a comunismului vor situa, într-o perioadă de circa 15 ani, Uniunea Sovietică pe primul loc în lume în ce privește volumul absolut al

producției și producția calculată pe cap de locuitor. Aceasta va asigura poporului sovietic nivelul de trai cel mai ridicat din lume și va constitui o victorie de importanță mondială a socialismului în întrecerea pașnică cu capitalismul.

După cum se arată în tezele raportului, ca rezultat al realizării planului de șapte ani al Uniunii Sovietice și al dezvoltării economice a celorlalte țări socialiste, sistemul mondial socialist va produce în 1965 mai mult de jumătate din întreaga producție industrială mondială. Astfel, în această perioadă se va asigura superioritatea absolută a sistemului mondial socialist asupra sistemului capitalist în domeniul hotărîtor al activității omenești — producția bunurilor materiale.

Imensa forță economică a Uniunii Sovietice, programul ei măreț de construire a comunismului întăresc considerabil forțele întregului sistem mondial al socialismului și constituie un factor esențial pentru realizarea unui puternic și continuu avînt economic al tuturor celorlalte țări din marea familie a statelor socialiste.

În cadrul relațiilor frățești de colaborare și într-ajutorare tovărășească bazate pe principiul internaționalismului proletar, țara noastră a primit și primește un sprijin deosebit de puternic din partea U.R.S.S. prin livrări de utilaje și echipamente industriale de prim ordin pentru fabrici și uzine, livrări de minereu de fier, fontă, cocs, metale și mașini, necesare înfăptuirii programului nostru de industrializare.

În baza acordului economic încheiat în decembrie 1956, U.R.S.S. ne-a acordat credite importante în instalații și utilaje necesare dezvoltării industriei noastre chimice.

Cea mai mare parte a utilajelor destinate marelui Combinat petrochimic de la Borzeşti, precum şi o fabrică nouă de îngrăşăminte azotoase cu o capacitate de 210.000 de tone pe an şi cu posibilităţi de dublare a acestei capacităţi ni se livrează de către U.R.S.S. în contul creditului acordat.

Importanţa livrărilor de utilaj pentru dezvoltarea industriei chimice este ilustrată de faptul că numai pentru Combinatul de la Borzeşti vom primi:

— două instalaţii de cracare catalitică cu o capacitate anuală de 500.000 de tone ;

— o fabrică de cauciuc sintetic cu o capacitate de 50.000 de tone pe an ;

— o secţie de fenol de 18.000 de tone pe an ;

— o secţie de acetonă de 11.000 de tone pe an ;

— o fabrică de sodă caustică electrolitică de 45.000 de tone pe an ;

— o fabrică de policlorură de vinil de 36.000 de tone pe an ;

— o secţie de insecticide de 1.250 de tone pe an ;

— o secţie de ierbicide de 500 de tone pe an.

Avînd în vedere condiţiile naturale optime de care dispune ţara noastră pentru a intensifica ritmul de dezvoltare a industriei chimice, am considerat necesar să solicităm Uniunii Sovietice livrarea pe credit a unui număr de alte unităţi ale industriei chimice.

Zilele acestea am primit o scrisoare de la tovarăşul Hruşciov prin care ne aduce la cunoştinţă că guvernul sovietic este de acord să ne dea un nou ajutor în dezvoltarea industriei chimice, urmînd ca în cursul lunii decembrie să plece la Moscova o delegaţie pentru a încheia acordul corespunzător.

Ajutorul internaţionalist acordat de U.R.S.S. constituie o contribuţie de mare însemnătate la

crearea bazei tehnice-materiale a orînduirii socialiste în țara noastră.

Noi exprimăm, tovarăși, de la această tribună, în numele C.C. al P.M.R., al guvernului R. P. Romîne și al poporului romîn, cele mai calde mulțumiri și recunoștința noastră profundă Comitetului Central al P.C.U.S., guvernului și poporului sovietic pentru ajutorul continuu și multilateral pe care ni-l acordă.

Tovarăși,

Vă este cunoscut că o delegație de partid și guvernamentală a făcut recent o vizită de prietenie în Republica Cehoslovacă. Am fost întîmpinați de conducerea partidului comunist, de guvernul și poporul cehoslovac cu simpatie și dragoste tovărășească.

Rezultatele convorbirilor avute cu tovarășii cehoslovaci, ale tratativelor care s-au desfășurat într-un spirit de deplină înțelegere și unitate de vederi în toate problemele discutate sînt cuprinse în Declarația comună romîno-cehoslovacă. Acordul de lungă durată încheiat cu acest prilej prevede lărgirea considerabilă a colaborării economice și a schimbului de mărfuri prin realizarea în R.P.R. a unor obiective industriale care interesează dezvoltarea economică a ambelor țări.

Se vor construi în țara noastră centrale termoelectrice avînd o capacitate totală de 600.000 kw cu o producție de energie de peste 4 miliarde kw-ore. Echipamentul energetic va fi livrat pe credit de Republica Cehoslovacă, iar Republica Populară Romînă va furniza pentru acoperirea nevoilor Republicii Cehoslovace energie electrică — circa 2 miliarde de kw-ore anual.

Realizarea prevederilor acestui acord duce la sporirea substanțială a volumului schimburilor între Romînia și Cehoslovacia, creînd țării noastre disponibilități însemnate pentru achiziționarea din Republica Cehoslovacă de noi utilaje, instalații industriale și alte mărfuri.

La aceasta se adaugă convențiile încheiate anterior cu Cehoslovacia privind lărgirea capacității tranzitului de mărfuri cehoslovace prin porturile romînești și cumpărarea de utilaje necesare industrializării lemnului.

Cred că sînt în asentimentul plenarei exprimîndu-ne din nou mulțumirea pentru dezvoltarea rodnică a colaborării frățești între țările noastre.

CREȘTEREA ACUMULĂRILOR ȘI A PRODUCȚIEI INDUSTRIALE

Tovarăși,

Partidul nostru, călăuzindu-se de experiența Uniunii Sovietice în opera de construire a socialismului, experiență verificată de celelalte țări din lagărul socialist, ca și de propria noastră experiență, aplică în mod consecvent politica leninistă de industrializare, bazată pe dezvoltarea cu precădere a industriei grele, și în primul rînd a industriei constructoare de mașini.

Pentru a asigura un ritm susținut al industrializării socialiste a țării trebuie mobilizate toate eforturile, rezervele materiale și financiare pentru sporirea rapidă a acumulărilor. Partidul și guvernul duc o politică perseverentă de realizare a acumulărilor necesare investițiilor pentru industrializare, ceea ce constituie chezășia avîntului întregii economii naționale, a creșterii neîncetate a venitului

național și, ca urmare, a ridicării nivelului de trai al oamenilor muncii. Aceasta este singura cale de dezvoltare rapidă a forțelor de producție, de creare a bazei tehnice-materiale a socialismului.

Proiectul planului de stat pe 1959 prevede un volum de investiții de 17,4 miliarde de lei, cu 15% mai mult decît în 1958.

Politica de acumulare socialistă își găsește expresie în orientarea investițiilor. Iată de ce principalele investiții sînt îndreptate în primul rînd spre industria grea.

O atenție deosebită se acordă industriei chimice, căreia i se repartizează 20% din volumul total al investițiilor industriale, cu aproape 50% mai mult decît în 1958.

În vederea sporirii mai rapide a capacităților de producție și a măririi eficacității economice a investițiilor, se prevede scurtarea timpului de dare în funcțiune a fabricilor și uzinelor a căror construire este în curs și concentrarea eforturilor către terminarea șantierelor începute. Creșterea volumului de investiții va asigura PUNEREA ÎN FUNCȚIUNE ÎN ANII 1959 ȘI 1960 a unor importante obiective industriale ca hidrocentrala „V. I. Lenin" de la Bicaz, Fabrica de îngrășăminte azotoase de la Roznov, Fabrica de celuloză din stuf de la Brăila, Uzinele sodice de la Govora și Borzești, conducta magistrală de gaze Țicleni — București și altele.

Se va începe CONSTRUIREA UNOR NOI ȘI IMPORTANTE ÎNTREPRINDERI, între care Fabrica de fibre sintetice-rolan de la Săvinești, Centrala electrică de termoficare de la Ploiești, complexe pentru industrializarea lemnului și altele.

În 1959 vor fi racordate la sistemul energetic de 110 kv orașele Baia Mare și Craiova și vor începe lucrările de racordare a regiunilor Suceava,

Constanța și Oradea, astfel încît în 1960 să se încheie sistemul energetic național.

În ce privește AGRICULTURA, prin proiectul de plan i se alocă în anul viitor 2,9 miliarde de lei — cu 600 de milioane mai mult decît în 1958.

Pe baza sporirii acumulărilor și orientării lor mai ales spre industrie, VENITUL NAȚIONAL VA CREȘTE ÎN 1959 CU 13%.

Investițiile în sectorul social-cultural se ridică la 1,6 miliarde lei, reprezentînd astfel o creștere de 17% față de 1958. În vederea extinderii învățămîntului și a îmbunătățirii bazei sale materiale, se pune un accent mai mare pe construcția de școli la orașe și sate.

Trebuie să subliniem măsurile luate în 1958, care vor fi accentuate în 1959, pentru INTENSIFICAREA CONSTRUCȚIILOR DE LOCUINȚE, repartizîndu-se un volum de investiții cu 25% mai mare decît în 1958.

În aplicarea justă a politicii de acumulare socialistă, de îndreptare judicioasă a investițiilor, un rol deosebit de însemnat revine activității depuse de ministere și de Comitetul de Stat al Planificării pentru întocmirea planului de stat.

Proiectul de plan pe 1959 este întocmit în condiții mai bune decît în anii precedenți. Comitetul de Stat al Planificării și ministerele s-au ocupat ca el să fie elaborat mai din vreme, să fie mai bine fundamentat.

În anii regimului democrat-popular s-au format numeroase cadre de conducere în economie, cu competență și spirit de inițiativă, oameni care-și pun la inimă interesele generale ale poporului, se sprijină pe mase, pe inițiativa înaintată a acestora și luptă cu perseverență pentru îmbunătățirea continuă a activității în sectorul lor. Aceasta se reflectă

în realizarea planului pe 1958, ca și în munca pregătitoare pentru elaborarea planului pe 1959.

Totodată este necesar să atragem atenția asupra cîtorva aspecte negative privind modul în care miniștrii și alți conducători ai organelor economice, inclusiv conducerea C.S.P., își îndeplinesc sarcinile de întocmire a planului de stat. În domeniul pregătirii proiectelor de plan există lipsuri asupra cărora partidul a atras atenția în repetate rînduri, dar care persistă de ani de zile și îngreuiază munca de elaborare a planului, oglindindu-se apoi ca deficiențe în proiectele de plan.

În primul rînd este necesar să ne oprim asupra felului cum se propun și, uneori, cum se aprobă investițiile capitale.

Fondurile destinate investițiilor trebuie îndreptate spre lucrările de mare eficacitate economică, care să ducă la dezvoltarea în ritm accentuat a economiei naționale și a venitului național. Acest lucru obligă cadrele de conducere din economie ca, înainte de a propune lucrări noi de investiții, să cunoască și să studieze cu cea mai mare grijă rezervele existente în folosirea deplină a capacităților de producție existente.

Propunerile de noi investiții trebuie să fie bine documentate din punctul de vedere al eficacității acestora, al nivelului tehnicii, al costului, căci orice ban cheltuit neeconomicos înseamnă reducerea posibilităților de a spori forțele de producție ale economiei naționale.

Deși aceste lucruri sînt „îndeobște cunoscute", totuși continuă cazurile de solicitare a unor sume importante pentru lucrări uneori lipsite de documentația tehnică necesară, insuficient fundamentate economic care uneori s-au dovedit a fi inutile. De exemplu, Ministerul Industriei Bunurilor de

Consum (Departamentul industriei ușoare) a propus construirea unei fabrici de încălțăminte din cauciuc, cu un volum de construcții de 30 de milioane de lei, deși cel puțin jumătate din capacitatea de producție a unei asemenea fabrici a putut fi obținută fără nici o construcție nouă, ci în cadrul spațiilor de producție insuficient folosite ale Combinatului de la Jilava. Departamentul silviculturii a cerut sume importante pentru construirea unei fabrici de impregnat traverse ; or, Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor a montat o asemenea fabrică cu o cheltuială de 20 de ori mai mică.

Sînt cazuri cînd se solicită fonduri pentru investiții capitale fără a se fi studiat suficient costul real al investițiilor, ceea ce atrage necesitatea unor suplimentări ulterioare, urcînd prețul total față de cel luat în considerație la aprobarea investiției.

Asemenea practici care ilustrează superficialitatea cu care uneori se solicită fondurile de investiții trebuie eliminate cu desăvîrșire din munca de planificare. Miniștrii și conducerea C.S.P. sînt datori să analizeze temeinic, sub toate aspectele, propunerile de investiții care se includ în proiectul de plan.

O altă deficiență pe care trebuie s-o înlăturăm în interesul dezvoltării mai rapide a economiei naționale este lipsa de grijă pentru folosirea în întregime a posibilităților de producție ale întreprinderilor.

Sînt conducători de întreprinderi care propun, în mod ușuratic, sarcini de producție sub posibilitățile reale ale întreprinderilor ; cîteodată asemenea sarcini nemobilizatoare sînt adoptate fără spirit critic de către miniștri și însușite apoi, fără o analiză temeinică, de către C.S.P.

De pildă, Departamentul cărbuni-minereuri din Ministerul Industriei Grele și C.S.P. au planificat pentru anul 1958 o producție de metale neferoase, subestimînd conținutul de metal al minereului față de cel real. În aceste condiții departamentul și-a asigurat dinainte depășirea simțitoare a planului, fără un efort deosebit. La întocmirea proiectului de plan pe 1959, conducătorii departamentului au manifestat aceeași tendință.

Pentru cadrele din economie este o obligație permanentă de a stabili sarcini mobilizatoare care să țină seama de îmbunătățirea continuă a procesului de producție, de creșterea calificării și de elanul constructiv al muncitorilor, inginerilor și tehnicienilor, de a asigura o folosire maximă a capacităților de producție, încărcarea utilajelor și instalațiilor potrivit posibilităților reale, — acestea constituind pîrghii puternice de creștere a producției și productivității muncii, de reducere a prețului de cost și, astfel, de ridicare a nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii.

Mai continuă încă practica nerespectării normelor de consum, a autoaprovizionării în dauna altor ramuri, a stocurilor peste necesar. Tot ca urmare a unei insuficiente analize a cererilor primite de la întreprinderi și însușite în mod mecanic de ministere se mai prezintă încă cereri exagerate de materii prime, materiale, combustibil, ceea ce creează dificultăți în balanțele materiale și în aprovizionarea ritmică a întreprinderilor.

Trebuie arătat că propunerile inițiale ale unor ministere pentru proiectul de plan pe 1959 în legătură cu creșterea productivității muncii în industrie au fost făcute cu insuficient simț de răspundere. Potrivit acestor propuneri s-ar fi obținut

în 1959 o creștere a productivității muncii cu mult sub cifrele de control.

De asemenea, în ce privește prețul de cost, propunerile ministerelor n-au reprezentat nici jumătate din economiile realizate în 1957 sau 1958.

În urma analizei critice, precum și a propunerilor venite din partea oamenilor muncii, a organizațiilor de partid și sindicale, s-au stabilit sarcini sporite, mai apropiate de posibilitățile reale.

Toate acestea arată ușurința cu care unele cadre conducătoare din economie tratează problemele cele mai importante, asupra cărora partidul nostru a atras atenția în mod deosebit și în repetate rînduri.

Comitetul de Stat al Planificării, deși dispune de un aparat calificat și cu toate că și-a îmbunătățit activitatea, cedează uneori presiunilor exercitate de acele ministere care insistă pentru planuri ușoare, nemobilizatoare, solicită fonduri materiale și bănești nejustificate.

Astfel a fost posibil să se introducă în proiectele de plan investiții fără o justificare completă a eficienței economice, să se subevalueze în unele ramuri posibilitățile de creștere a producției și de reducere mai accentuată a prețului de cost. Comitetul de Stat al Planificării — ca și alte ministere și instituții centrale economice — n-a muncit cu suficientă temeinicie și perseverență pentru a pune în valoare cît mai multe din rezervele și posibilitățile economiei noastre.

Unii conducători din economie pun mai presus de interesele generale ale statului interesele înguste de departament și caută, atunci cînd se alcătuiește planul, să-și creeze condiții cît mai ușoare de realizare. Asemenea conducători devin uneori prizonierii propriului lor aparat, reflectă spiritul

de comoditate al unor funcţionari în subordine. Miniştrii, conducătorii întreprinderilor au datoria de a îndruma şi urmări personal elaborarea proiectului de plan, dînd dovadă de exigenţă şi spirit partinic.

Înlăturînd aspectele negative din munca organelor economice în domeniul elaborării propunerilor de plan, să mobilizăm cît mai multe din rezervele existente. Să eliminăm orice risipă şi cheltuire nejudicioasă a resurselor materiale şi financiare ale statului, îndreptînd toate aceste resurse spre dezvoltarea cît mai rapidă a economiei noastre naţionale.

Tovarăşi,

Vă este cunoscut proiectul planului de stat pe anul 1959. În cele ce urmează mă voi opri numai asupra cîtorva probleme care trebuie evidenţiate în mod deosebit şi asupra sarcinilor unora dintre ramurile economiei.

Biroul Politic al Comitetului Central al partidului a analizat şi a aprobat proiectul planului de stat pe 1959. În acelaşi timp el a constatat că în economia noastră naţională există numeroase şi importante rezerve care pot şi trebuie puse în valoare, pentru creşterea producţiei industriale şi reducerea mai accentuată a preţului de cost.

Putem ajunge în 1959 la o producţie industrială de circa 67 de miliarde de lei — cu opt sute de milioane de lei mai mult decît prevede proiectul de plan —, reprezentînd o creştere totală de circa 10% faţă de 1958, în loc de 8,6% cît este prevăzut în proiect.

Mărirea sarcinilor de producţie ale industriei este pe deplin posibilă prin utilizarea mai bună a capacităţilor de producţie existente, prin scurtarea

termenelor de dare în funcțiune a noilor instalații și prin însușirea într-un timp mai scurt de către muncitori, tehnicieni și ingineri a tehnicii înaintate. Mijloacele materiale și financiare suplimentare necesare îndeplinirii sarcinilor sporite pot și trebuie să fie asigurate în primul rînd prin scăderea, mai accentuată decît prevede proiectul, a consumurilor de materii prime și materiale.

Pentru dezvoltarea industriei mijloacelor de producție se vor aloca 90% din volumul investițiilor prevăzute în 1959 pentru întreaga industrie, creșterea investițiilor în industria mijloacelor de producție fiind de 1.220 de milioane de lei.

SPORIREA PRODUCȚIEI ÎN INDUSTRIA SIDERURGICĂ ȘI A CONSTRUCȚIILOR DE MAȘINI

ÎN SIDERURGIE vor intra în funcțiune în 1959 bateria a treia de cocs și laminorul de profile de 650 mm de la Hunedoara cu o capacitate de 550.000 tone/an, al treilea laminor de tablă subțire la uzina „Nicolae Cristea" și altele.

Pe baza noilor capacități de producție și a exploatării mai raționale a furnalelor, cuptoarelor de oțel, laminoarelor și altor utilaje existente, se prevede o creștere a producției siderurgice cu 23% față de 1958.

În 1959 se va asigura creșterea într-un ritm mai mare a producției de metal. *Considerăm că, din rezervele existente, industria siderurgică poate realiza în anul care urmează o creștere a producției de oțel de 38% față de 1958, adică o producție totală de 1,3 milioane de tone.* Acest spor poate fi obținut prin folosirea mai intensivă a cuptoarelor de la oțelăria nouă din Hunedoara și prin recon-

struirea și mărirea capacității a 3 cuptoare la oțelăria din Reșița.

În vederea realizării acestor însemnate creșteri de producție, Ministerul Industriei Grele, cadrele de conducere din siderurgie trebuie să ia măsuri pentru lichidarea grabnică a deficiențelor în exploatare, pentru ridicarea indicilor de utilizare a furnalelor, cuptoarelor S.M., laminoarelor și pentru reducerea consumului de materii prime, combustibil și cocs. Ținînd seama de caracteristicile tehnice ale instalațiilor și de nivelul de calificare la care au ajuns muncitorii, tehnicienii și inginerii siderurgiști din țara noastră, este pe deplin posibil să ajungem din urmă indicii realizați în alte țări. Trebuie făcute eforturi mai mari pentru creșterea numărului de sortimente de laminate și îmbunătățirea calității mai ales la tablă, oțeluri aliate și oțeluri de rulmenți, care să asigure ridicarea la un nivel mai înalt a calității producției industriei construcțiilor de mașini.

ÎN INDUSTRIA CONSTRUCȚIILOR DE MAȘINI se pune un accent mai mare pe producția de utilaj petrolifer pentru foraj și pentru prelucrarea țițeiului, utilaj pentru industria chimică și pentru prelucrarea lemnului, autocamioane, tractoare și mașini agricole, mașini și aparataj electric, materiale de instalații necesare construcțiilor, precum și bunuri metalice de larg consum — frigidere, mașini de cusut, biciclete etc.

Lărgirea continuă a sortimentelor și îmbunătățirea calitativă a producției de mașini și utilaje satisfac în mai mare măsură cerințele crescînde ale industriei și fac posibilă creșterea însemnată a exportului de mașini și utilaje, care va reprezenta în anul viitor 15% din exportul nostru.

Proiectul de plan prevede mijloacele necesare

pentru modernizarea producției de mașini și utilaje prin ridicarea nivelului tehnologic al producției și prin reproiectarea și înlocuirea unui număr însemnat de mașini cu tipuri perfecționate. Printre produsele noi, de înaltă tehnicitate, sînt prevăzute a se realiza în 1959 primele locomotive Diesel electrice, care vor contribui la modernizarea transporturilor feroviare, nave de tonaj mai mare, combine perfecționate pentru recoltat porumb, precum și alte utilaje și mijloace tehnice moderne.

Proiectul planului de stat pe anul 1959 prevede ca producția construcțiilor de mașini să crească cu 12% față de anul 1958.

În industria constructoare de mașini sînt încă mari posibilități de folosire mai completă a capacităților de producție, de utilizare mai rațională a mașinilor, metalului, combustibilului, energiei electrice și a forței de muncă. Ținînd seama de aceste rezerve, *este pe deplin posibil ca producția construcțiilor de mașini să crească cu încă 2% față de proiectul de plan, astfel ca volumul total al producției să fie cu 14% mai mare decît în 1958.* Conducerea Ministerului Industriei Grele, a Direcțiilor generale și a întreprinderilor constructoare de mașini trebuie să lupte cu mai multă hotărîre și energie pentru mobilizarea tuturor rezervelor care aduc economii de investiții și materiale și creează noi și însemnate posibilități pentru creșterea producției, reducerea prețului de cost și îmbunătățirea continuă a calității produselor.

DEZVOLTAREA INDUSTRIEI CHIMICE

Congresul al II-lea al partidului a trasat sarcina creșterii în ritm accelerat a industriei chimice.

Producția industriei chimice a crescut în anii puterii populare de 8 ori față de nivelul anului

1938. În cadrul acestei industrii s-au creat o serie de noi ramuri: producția de îngrășăminte chimice, de fire și fibre sintetice, mase plastice, medicamente de sinteză etc.

Proiectul planului de stat pe 1959 prevede o creștere a producției în industria chimică cu 26% față de anul 1958, prin utilizarea mai bună a capacităților existente și prin intrarea în funcțiune pînă la sfîrșitul acestui an a unor noi capacități de producție.

Analizîndu-se posibilitățile de realizare a sarcinilor prevăzute în proiectul de plan pe 1959, rezultă că *există posibilitatea sporirii volumului producției chimice cu încă cel puțin 1,5% peste prevederile proiectului de plan — ceea ce înseamnă o creștere de 27,5% față de realizările din 1958* — prin utilizarea mai deplină a capacităților de producție la acid sulfuric, îngrășăminte fosfatice etc. și prin grăbirea ritmului de intrare în funcțiune a unor noi unități chimice, de a căror producție este legată dezvoltarea agriculturii, a producției bunurilor de consum și sănătatea publică.

În 1959 va intra în funcțiune la Uzinele chimice din Turda o secție de policlorură de vinil cu o capacitate de 5.500 de tone; la Combinatul chimic din Făgăraș va intra în funcțiune o secție de îngrășăminte azotoase cu o capacitate de 100.000 t./an azotat de amoniu și o secție de fenol necesar pentru fabricarea fibrelor sintetice avînd o capacitate de 3.000 t./an, precum și alte instalații care vor contribui în 1959 la producția totală a industriei chimice cu produse în valoare de 600.000.000 de lei.

În 1959 se vor produce pentru prima oară la noi în țară 1.000 de tone de fire și fibre sintetice. Pentru satisfacerea într-o măsură mai mare a ce-

rinţelor populaţiei, se vor realiza din fire sintetice 1.500.000 m² de ţesături, 700.000 buc. de tricotaje, în valoare totală de circa 80.000.000 de lei. De asemenea, din fibre sintetice în amestec cu alte fibre se vor mai produce încă 7—8 milioane m² de ţesături. Articolele confecţionate din aceste fire şi fibre sintetice vor fi de un sortiment bogat, mai ieftine şi mai trainice în comparaţie cu cele obţinute din fibrele şi firele naturale.

Producţia de îngrăşăminte chimice va creşte de la 152.000 de tone în 1958 la 282.000 de tone în 1959, mărindu-se astfel baza materială pentru sporirea producţiei agricole la hectar.

Producţia din mase plastice şi răşini sintetice va creşte de la 2.000 de tone în 1958 la 6.300 de tone în 1959. Din această cantitate se vor confecţiona, pe lîngă bunuri de consum, cantităţi importante de materiale necesare în industrie, în construcţii şi în agricultură, la hidroameliorații. Prin folosirea materialelor din mase plastice se vor economisi circa 8.000 de tone de metale feroase şi neferoase, 850 de tone de piele şi alte materiale.

In următorii 2—3 ani vor fi puse în funcţiune aproximativ 8 uzine şi fabrici noi şi 28 de noi secţii din care: o fabrică de azotat de amoniu la Roznov, o nouă unitate de fibre sintetice la Săvineşti cu o capacitate de 5.000 de tone pe an de rolan, la Grupul industrial Borzeşti o unitate petrochimică, care va produce în prima etapă 25.000 de tone pe an de cauciuc sintetic, la uzinele Govora instalaţii de produse sodice cu o capacitate de 150.000 de tone pe an, precum şi alte unităţi de producţie care vor mări producţia industrială în ramura chimică cu peste 75%.

Intreprinderea cea mai mare a industriei noastre chimice, Combinatul de la Borzeşti, cu con-

strucțiile sale ridicate pe o distanță de 5 km, se conturează de pe acum în întreaga sa măreție. Aici va lucra un mare număr de muncitori, pentru care s-a construit orașul nou de la Onești. Combinatul va prelucra o parte din rezervele de țiței și sare de pe valea Trotușului în produse petrolifere și petrochimice de mare valoare economică. El este deservit de o centrală electrică de termoficare cu o putere de 75.000 kw care va ajunge pînă în 1964 la 225.000 kw.

Valoarea producției totale a combinatului va fi de circa 2,6 miliarde de lei anual.

Ținînd seama de însemnătatea pe care o au noile fabrici și uzine chimice pentru dezvoltarea economică a țării și pentru ridicarea nivelului de viață al populației, Ministerului Industriei Petrolului și Chimiei, cadrelor sale de conducere le revine sarcina de mare răspundere de a asigura intrarea cît mai grabnică a acestora în funcțiune, preocupîndu-se în același timp de pregătirea temeinică și din vreme a cadrelor necesare, încît în timpul cel mai scurt noile instalații să lucreze cu întreaga lor capacitate și să dea produse ieftine și de bună calitate.

INDUSTRIALIZAREA ȘI VALORIFICAREA SUPERIOARĂ A LEMNULUI

Tovarăși,

Patrimoniul forestier este una dintre marile bogății ale țării noastre, căreia partidul și guvernul îi acordă o atenție neslăbită. În ultimii 10 ani s-au executat lucrări de împăduriri și de completări a pădurilor, îmbunătățindu-se fondul silvic, a cărui suprafață este de circa 6,5 milioane ha.

Pentru a asigura o exploatare rațională a pădurilor și a îmbunătăți condițiile de lucru în silvicultură, au fost construite rețele de căi ferate forestiere și drumuri în lungime de circa 3.000 km.

În domeniul prelucrării lemnului, preocuparea noastră principală se îndreaptă spre INDUSTRIALIZAREA ȘI VALORIFICAREA SUPERIOARĂ A MATERIALULUI LEMNOS. Numai în ultimii trei ani s-au construit și au intrat în producție 5 fabrici noi, precum și un număr de secții noi la fabricile existente. Valoarea producției noilor capacități puse în funcțiune reprezintă suma de 340 de milioane de lei pe an.

Însemnătatea prelucrării complexe a lemnului rezultă limpede din exemplul fabricii de plăci aglomerate din așchii de lemn pusă recent în funcțiune la Brăila. Această fabrică folosește ca materie primă lemnul de plop și de salcie din Delta Dunării, care pînă acum nu se valorifica pe cale industrială. Producția *anuală* a fabricii este de 51 de milioane de lei, față de costul total al investițiilor, care nu se ridică decît la 45 de milioane de lei. Se prevede ca în anul viitor să se construiască pe lîngă această fabrică o secție modernă de chibrituri, cu o capacitate de 300 de milioane de cutii pe an.

Datorită gradului mai înalt de industrializare a lemnului realizat cu noile capacități de producție, scoatem astăzi dintr-un m^3 de masă lemnoasă produse finite în valoare de 3 ori mai mare decît în 1938.

Pentru anul 1959 se prevede începerea construcției a 3 unități de valorificare industrială complexă a lemnului, care vor cuprinde, în afară de producția de cherestea, secții pentru producția de placaje, plăci fibro-lemnoase, plăci aglomerate. Se vor con-

strui încă două fabrici noi de mobilă, precum și noi secții de plăci aglomerate și plăci celulare pe lîngă fabrica nouă de la Gălăuțași.

În afară de obiectivele a căror construcție va începe în 1959, sînt prevăzute și s-au asigurat utilajele și instalațiile pentru o serie de alte unități de valorificare complexă a lemnului, care se vor construi în anii următori. Dintre cele mai importante, menționăm un număr de 5 fabrici de plăci fibro-lemnoase cu o capacitate totală de 124.000 de tone pe an, 4 secții de plăci aglomerate cu o capacitate de 32.000 de tone, 3 secții de placaje cu o capacitate de 54.000 m³, 4 fabrici de mobilă cu o capacitate de 30.000 de garnituri și secții de parchete cu o capacitate totală de 1.300.000 m² anual.

Sumele ce se vor cheltui numai pentru construcția și utilarea acestor unități reprezintă 1.150.000.000 de lei. Trebuie relevat că noile unități de valorificare complexă a lemnului vor produce, cînd vor fi toate în funcțiune, mărfuri în valoare de circa 500 de milioane de lei anual, din care vor putea fi exportate produse echivalînd valoarea importului de utilaje pentru 4 secții de plăci fibro-lemnoase.

Cu toate măsurile luate în ultimii ani pentru valorificarea complexă a masei lemnoase, trebuie să arătăm că sîntem rămași în urmă față de prevederile Directivelor Congresului al II-lea. Trebuie să lichidăm grabnic această întîrziere, să intensificăm valorificarea complexă a masei lemnoase.

La nivelul actual de dezvoltare industrială nu mai putem tolera să se piardă cantități însemnate de masă lemnoasă la prelucrarea în pădure. Pentru ca aceste pierderi să fie eliminate, trebuie luate cît mai urgent măsuri ca întreaga masă lemnoasă să fie prelucrată în unități industriale moderne, cu

profil complex de valorificare a masei lemnoase și dotate cu tehnica cea mai înaltă. Trebuie să ne îngrijim din timp de dotarea industriei lemnului cu utilaje moderne, să creăm și să importăm instalații cu un mare randament de valorificare a lemnului, pe baza tehnologiei celei mai înaintate. Industria construcțiilor de mașini trebuie să ia măsuri pentru a contribui la dotarea silviculturii și industriei lemnului cu utilaje la nivelul celor mai bune modele din străinătate și a căror producție în țară se justifică din punct de vedere economic, iar industria chimică să participe activ la dezvoltarea acestei ramuri, furnizîndu-i rășini sintetice și alte produse de bună calitate, la preț ieftin.

În cadrul planului de perspectivă este necesar să întocmim un program de dezvoltare în ritm accentuat a industrializării complexe a lemnului, să ajungem astfel să valorificăm masa lemnoasă la nivelul atins de țările cu realizările cele mai înalte în acest domeniu. Concentrarea, prelucrarea și industrializarea lemnului în unități moderne, amplasate cît mai aproape de resursele de masă lemnoasă, vor ridica la un nivel mai înalt eficiența economică a industriei lemnului. Reorganizarea și reutilarea industriei lemnului, eliminarea în cel mai înalt grad a pierderilor vor face posibil să obținem produse finite în valoare mereu mai mare, deși în scopul îmbunătățirii fondului silvic vom continua și în anii următori să restrîngem volumul tăierilor forestiere. O dată cu dezvoltarea producției de plăci aglomerate, fibro-lemnoase, placaje, panele, furnire, se creează condițiile pentru creșterea continuă a producției industriei de mobilă, care trebuie să se perfecționeze, să-și lărgească sortimentele și să le adapteze construcțiilor-tip de locuințe, să îmbunătățească necontenit calitatea și

aspectul produselor, pentru a satisface în măsură tot mai mare cerințele populației și să lărgească considerabil posibilitățile de export.

CREȘTEREA PRODUCȚIEI BUNURILOR DE CONSUM

Tovarăși,

Dezvoltarea continuă a producției BUNURILOR DE LARG CONSUM, lărgirea sortimentelor și îmbunătățirea simțitoare a calității lor au contribuit la satisfacerea într-o măsură crescîndă a cererilor de mărfuri, a exigențelor în aprovizionarea oamenilor muncii.

În vederea îmbunătățirii în continuare a aprovizionării populației, proiectul de plan pe anul 1959 prevede ca producția industriei bunurilor de consum să crească cu 6,9% față de realizările anului 1958.

În vederea unei importante dezvoltări a industriei ușoare și alimentare, volumul de investiții prevăzut pe 1959 este cu circa 53% mai mare față de volumul investițiilor destinate acestui sector în 1958.

Prin investițiile prevăzute se va mări capacitatea de producție la fire de bumbac și lînă, ceea ce va permite reducerea importului, se vor crea unități noi de producție pentru prelucrarea firelor și fibrelor sintetice, pentru finisarea țesăturilor, în vederea îmbunătățirii calității și aspectului acestora. Astfel se vor pune în funcțiune capacități noi cu producții de 3.700 de tone de fire de bumbac, 800 de tone de fire de lînă, 5 milioane m² de țesături din fire sintetice, 2,2 milioane buc. de tricotaje, 1,1 milioane perechi de încălțăminte de cauciuc și altele.

În industria alimentară va începe construirea unei fabrici de lapte praf cu o producție de 1.500 de tone anual, a unui combinat de produse lactate în București cu o capacitate de producție de 3.000 hl de lapte pe zi, a unui abator la Hunedoara de 30 de tone de carne pe zi, a două fabrici de zahăr, fiecare avînd posibilitatea de a prelucra zilnic 2.000 de tone de sfeclă ; se va mări capacitatea de depozitare a vinului cu peste 4.600 de vagoane, reprezentînd o creștere de 27 % față de aceea a anului 1958 ; capacitatea de producție la unt pasteurizat va crește cu 1.500 de tone.

Analizînd posibilitățile de dezvoltare a industriei bunurilor de consum, considerăm că prin utilizarea mai bună a mașinilor și utilajelor, prin folosirea economicoasă a materiilor prime și materialelor, *se poate obține o majorare a producției industriei ușoare și alimentare peste prevederile proiectului de plan în valoare de circa 200 de milioane de lei, astfel că valoarea producției bunurilor de consum va crește cu circa 2 miliarde de lei față de anul 1958.*

În fața industriei bunurilor de consum stă sarcina de a produce cît mai multe mărfuri de calitate superioară, de a lărgi numărul sortimentelor și de a realiza economii la materii prime și materiale, pentru reducerea în continuare a prețului de cost.

Tovarăși,

O problemă asupra căreia aș vrea să atrag în mod deosebit atenția plenarei este aceea a măsurilor care trebuie luate pentru a se ajunge în anii următori la lichidarea importului de ZAHĂR, ULEI ȘI LÎNĂ.

Îmbunătățirea aprovizionării oamenilor muncii își găsește, între altele, expresie în creșterea con-

tinuă a consumului de produse agroalimentare superioare, ca zahărul, uleiul și altele.

Din 1938 și pînă în 1957 producția de zahăr a crescut de la 95.100 de tone la 185.351 de tone. Totuși producția de zahăr a rămas mult în urmă față de consumul sporit al oamenilor muncii. Această stare de lucruri ne-a obligat să recurgem an de an la import de zahăr.

Se pune în mod firesc întrebarea : de ce sîntem în situația de a continua să importăm zahăr cînd avem toate condițiile favorabile pentru a asigura materia primă necesară și a fabrica în țară zahăr în cantități suficiente pentru a acoperi nevoile consumului intern și chiar pentru export.

Dacă facem un calcul cît ne-a costat importul de zahăr în ultimii 8 ani, reiese că am cheltuit o sumă cu care s-ar fi putut importa utilajul pentru mai multe fabrici de zahăr.

Lipsa unei preocupări serioase pentru fabricarea în țară a întregii cantități de zahăr necesară consumului era „explicată" de unii prin insuficiența capacității interne de producție, iar nedezvoltarea capacității de producție era „motivată" prin deficiențele în cultivarea sfeclei de zahăr.

Putem și trebuie să luăm toate măsurile pentru dezvoltarea culturii sfeclei de zahăr, cît și pentru mărirea capacităților de producție, astfel ca în 1960 importul de zahăr să fie lichidat, iar în 1964 să ajungem la un consum de zahăr de 20 kg socotit pe cap de locuitor, față de 5,5 kg cît era în 1938 — și să dispunem în același timp de însemnate cantități pentru export.

Suprafețele cultivate cu sfeclă de zahăr au crescut de la 25.600 ha, media anilor 1934—1938, la

132.700 ha, media anilor 1954—1958; nu a crescut însă corespunzător producţia medie la hectar. Cauza principală a acestei situaţii constă în faptul că în ultimii ani nu s-a asigurat dezvoltarea culturii sfeclei de zahăr în primul rînd în zonele deosebit de favorabile din anumite regiuni ale ţării, ca Regiunea Autonomă Maghiară, regiunile Cluj, Stalin, Suceava, Timişoara şi altele. Cultura acestei plante a fost restrînsă în unele zone favorabile şi înlocuită cu alte culturi. Astfel cultura sfeclei de zahăr a fost scoasă din zona Fabricii de zahăr din Bod, unde se obţin producţii mai ridicate la hectar, şi a fost extinsă în raioane ca Tecuci şi Lugoj, unde producţiile medii obţinute sînt simţitor mai scăzute.

Lucrările agrotehnice — cum sînt arăturile de toamnă —, îngrăşămintele, lucrările de întreţinere au fost în multe locuri incomplet aplicate, iar irigarea suprafeţelor cultivate cu sfeclă de zahăr nu a constituit o preocupare pentru Ministerul Agriculturii şi Silviculturii şi pentru Sfaturile populare.

Este necesar ca pînă în primăvara anului 1959 să se termine zonarea culturii sfeclei de zahăr în raioanele cele mai favorabile, cu tradiţie în cultura acestei plante, şi să se concentreze producţia de sfeclă de zahăr în special în jurul fabricilor de zahăr, pentru a se economisi cheltuielile de transport.

Cultura sfeclei de zahăr în zonele favorabile este deosebit de rentabilă pentru gospodăriile colective şi întovărăşirile agricole. Sînt grăitoare, în această privinţă, exemplele gospodăriilor agricole colective Lenauheim din regiunea Timişoara, Ziduri din regiunea Ploieşti, Gîldău din regiunea Constanţa, care, realizînd producţii medii la hectar

de 30.000 și 40.000 kg de sfeclă, au obținut venituri între 15.000 și 20.000 de lei la fiecare hectar.

Gospodăriile agricole colective și întovărășirile agricole din zonele favorabile culturii sfeclei de zahăr trebuie îndrumate spre extinderea acestei culturi. Pentru stimularea gospodăriilor agricole colective și a întovărășirilor agricole care, specializîndu-se în cultura sfeclei de zahăr, își vor restrînge suprafețele cultivate cu cereale, va trebui să se asigure o anumită cantitate de cereale necesară acoperirii nevoilor lor de consum.

În scopul obținerii unei producții sporite și constante este necesar să se elaboreze un plan de măsuri, eșalonat pe mai mulți ani, de mărire a suprafețelor irigate pentru cultura sfeclei de zahăr. Începînd din 1959, va trebui să se treacă la irigarea unor suprafețe cît mai mari cultivate cu sfeclă de zahăr, folosindu-se mijloace locale simple și cît mai economice și antrenîndu-se la aceste lucrări masele largi de țărani muncitori, în special pe țăranii colectiviști și întovărășiți, direct interesați materialicește în executarea cît mai grabnică a lucrărilor de irigare. Suprafețele destinate irigării trebuie să fie alese în special pe valea Dunării și în apropierea rîurilor.

Se știe că o mare și rodnică experiență în cultura sfeclei de zahăr o au cultivatorii din țări prietene ca Cehoslovacia și R.D.G.

Este necesar să trimitem în aceste țări grupuri de specialiști și îndeosebi tineri ce s-au ocupat de cultura sfeclei de zahăr, care să lucreze un anumit timp împreună cu cultivatorii de sfeclă din aceste țări, să studieze experiența lor, să-și însușească totodată sistema lor de mașini pentru cultura sfeclei de zahăr — pe care s-o adaptăm la condițiile țării

noastre. Atunci cînd se întorc acasă, acești tineri să nu se mărginească doar a vorbi despre cele văzute, ci să aplice efectiv ceea ce au învățat.

De asemenea este necesar să se organizeze un larg schimb de experiență în țară cu gospodăriile de stat, gospodăriile colective și întovărășirile agricole care au obținut producții medii de 30.000 și 40.000 kg de sfeclă la hectar, să se trimită în aceste unități grupuri de colectiviști, întovărășiți și agronomi, care să studieze și să-și însușească experiența înaintată în cultura sfeclei de zahăr, iar apoi să ajute la aplicarea ei. În vederea asigurării cadrelor necesare dezvoltării culturii sfeclei de zahăr, trebuie să se organizeze în gospodării colective, în întovărășiri cursuri de îndrumare agrotehnică calificată a cultivatorilor de către ingineri și tehnicieni agronomi ; aceștia au ei înșiși de învățat de la cultivatorii cu experiență.

Toate acestea vor permite să realizăm în următorii 2—3 ani o producție medie de cel puțin 20.000 kg de sfeclă de zahăr la hectar.

Concomitent cu măsurile pentru dezvoltarea culturii sfeclei de zahăr în vederea creșterii producției medii la hectar, *vor trebui sporite capacitățile de prelucrare existente, creîndu-se noi capacități,* în așa fel ca în 1960 să fie puse în funcțiune 2 fabrici noi, fiecare cu o capacitate de prelucrare de cîte 2.000 de tone de sfeclă în 24 de ore, iar în anii următori să fie lărgite în continuare capacitățile de fabricație a zahărului, astfel ca pînă în 1964 să asigurăm producția necesară unui consum anual de circa 400.000 de tone, precum și a unui disponibil pentru export.

*

În ce privește *uleiul comestibil* se impun de asemenea o serie de măsuri imediate.

Producţia industrială de ulei în ţara noastră a crescut de la 17.800 de tone în 1938 la peste 44.000 de tone în 1958. Cu toate acestea, cantităţile de ulei realizate din producţia internă nu au putut satisface consumul din ce în ce mai mare al populaţiei, ceea ce a determinat importuri sporite de la an la an. În ultimii 2 ani peste 40% din cantitatea necesară consumului intern a fost importată. Fără îndoială că, dacă Ministerul Agriculturii şi Silviculturii, institutele ştiinţifice de cercetări şi alte organe în drept ar fi acordat atenţia cuvenită dezvoltării culturii florii-soarelui, am fi putut asigura din producţia proprie necesarul de ulei.

Trebuie subliniat că, în timp ce importul s-a menţinut la un nivel ridicat, fabricile de ulei, neavînd asigurată materia primă necesară, au folosit doar o parte a capacităţii lor de producţie.

Nu putem fi mulţumiţi cu această stare de lucruri cînd avem în ţară condiţii favorabile pentru cultura de floarea-soarelui, ca şi a altor plante oleaginoase.

Trebuie luate măsuri pentru dezvoltarea culturii de floarea-soarelui şi a altor plante oleaginoase, pentru a asigura fabricile noastre cu materia primă şi a acoperi astfel, exclusiv din producţia internă, consumul crescînd al populaţiei.

În acest scop, începînd cu anul 1959, trebuie să se treacă la sporirea suprafeţelor cultivate cu floarea-soarelui, pentru a se ajunge încă în 1959 la o producţie de circa 450.000 de tone de seminţe.

În vederea ridicării, în următorii ani, a producţiei medii pînă la 1.200—1.300 kg la hectar, trebuie asigurată aplicarea măsurilor agrotehnice corespunzătoare şi cultivarea întregii suprafeţe cu sămînţă de mare randament.

Ca urmare a aplicării măsurilor agrotehnice înaintate, precum și a cointeresării materiale a producătorilor, vom putea ajunge ca în 1960 să renunțăm la importul de ulei, iar în 1964 să obținem o producție de 650.000 de tone de floarea-soarelui, cu care să satisfacem pe deplin cerințele crescînde de consum ale populației.

Nu putem trece cu vederea faptul că mai există o serioasă rămînere în urmă față de necesități la producția de *lînă și fire de lînă*. În perioada anilor 1953—1958 a fost adusă din străinătate o cantitate de 17.000 de tone de lînă fină și semifină. În 1959 importul prevăzut echivalează cu suma acordată industriei ușoare pe timp de 3 ani pentru import de utilaje.

Cauza principală este aceea că la noi oile cu lînă fină și semifină nu reprezintă decît 36,2% din totalul numărului de oi.

Este necesar să fie luate în continuare măsuri pentru creșterea șeptelului de oi și îmbunătățirea raselor de ovine, astfel ca în următorii 3—4 ani numărul oilor cu lînă fină și semifină să ajungă la circa 50% din total.

Prin înfăptuirea acestor sarcini și prin darea în funcțiune a fabricii de rolan, în 1961—1962 vor fi create posibilități pentru a acoperi în cea mai mare parte necesarul de lînă din producția internă.

În loc de a importa an de an cantități sporite de ulei și lînă, să depunem eforturi pentru a dezvolta resursele interne de materii prime, iar mijloacele cheltuite pentru import să le folosim pentru dezvoltarea bazei tehnice de prelucrare a acestor materii, spre a satisface astfel într-o măsură tot mai mare cerințele mereu crescînde ale populației.

DEZVOLTAREA SECTORULUI SOCIALIST AL AGRICULTURII ȘI SPORIREA PRODUCȚIEI AGRICOLE

Tovarăși,

Ca rezultat al aplicării politicii partidului au fost obținute realizări însemnate în construcția socialistă la sate și în creșterea producției principalelor culturi agricole.

La 1 noiembrie 1958 sectorul socialist al agriculturii cuprindea 15.723 de gospodării colective, cooperative agricole de producție și întovărășiri, cu peste 1.760.000 de familii. Sectorul socialist în agricultură reprezintă peste 55% din suprafața agricolă a țării.

În vederea DEZVOLTĂRII SECTORULUI SOCIALIST AL AGRICULTURII ȘI SPORIRII PRODUCȚIEI AGRICOLE, prin proiectul de plan pe anul 1959 se acordă agriculturii investiții însumînd 2,9 miliarde de lei, cu 600 de milioane de lei mai mult decît în 1958. Din aceste fonduri mai mult de jumătate vor fi folosite pentru mărirea substanțială a parcului de mașini și tractoare în vederea mecanizării principalelor lucrări agricole în unitățile agricole socialiste, precum și pentru extinderea lucrărilor de îndiguiri, drenări și irigații, în scopul lărgirii suprafețelor arabile și asigurării unor recolte mari și constante.

Gospodăriile agricole de stat, care au ajuns să cuprindă un milion de hectare de suprafață agricolă, au datoria să-și mărească neîncetat contribuția la fondul central.

Gospodăriile agricole de stat și S.M.T.-urile vor fi înzestrate în 1959 cu încă 6.100 de tractoare, 4.700 de combine, 6.200 de semănători și alte mașini.

Se va realiza un însemnat pas înainte pe linia chimizării treptate a agriculturii, livrîndu-se în 1959 cu peste 50% mai multe îngrășăminte chimice decît în 1958.

O parte importantă a fondurilor alocate agriculturii este destinată producerii semințelor de soi și îndeosebi a semințelor de porumb dublu hibrid, a materialului săditor viti-pomicol, înmulțirii animalelor de rasă și altele.

Pentru sporirea producției agricole are o mare însemnătate extinderea lucrărilor de hidroameliorații ; în acest scop, în 1959 se vor aloca 375 de milioane de lei, față de 160 de milioane de lei în 1958. Lucrările de îndiguiri și desecări vor cuprinde în 1959 o suprafață de 230.000 ha, iar cele de irigații o suprafață de 24.000 ha, ceea ce reprezintă un volum de lucrări mai mare decît cel realizat în întreaga perioadă 1951—1957. Dispunînd de fondurile prevăzute pentru aceste lucrări, mobilizînd mai intens masele țărănești și folosind resursele locale, Sfaturile populare pot și trebuie să efectueze lucrări de hidroameliorații pe suprafețe mult mai mari decît acelea prevăzute în plan.

Lărgirea suprafețelor arabile, apărarea terenurilor împotriva inundațiilor și combaterea efectelor dăunătoare ale secetei trebuie considerate acțiuni de cea mai mare însemnătate în lupta pentru obținerea unor recolte mari și stabile, acțiuni în care sînt direct interesate mase largi ale țărănimii muncitoare.

Un mare avînt a luat în ultimul timp mișcarea de masă pentru efectuarea a numeroase lucrări de hidroameliorații, construirea de poduri și drumuri, școli, cămine culturale, prin muncă obștească. Sfaturile populare, îndrumate de organele de partid, manifestă tot mai multă inițiativă și pricepere în

organizarea unor astfel de lucrări. Activiști de partid și de stat, membri de partid și de U.T.M. însuflețesc prin exemplu personal pe oamenii muncii care iau parte la această acțiune patriotică.

În cadrul muncii obștești, o deosebită atenție trebuie acordată regularizării cursului apelor, lucrărilor de îndiguire pentru a pune stavilă torenților și a preveni inundațiile, acumulării de ape în bazine de reținere în vederea extinderii irigațiilor și combaterii secetei, pentru obținerea unor recolte bogate și stabile.

Unele comitete regionale de partid au analizat posibilitățile de a extinde lucrările de hidroameliorații și au ajuns la concluzia că, organizînd mai bine forțele locale și mobilizînd energia și spiritul de inițiativă al maselor țărănești, vor depăși propunerile de plan pe 1959, ceea ce va face posibil să se ajungă în scurtă vreme la o suprafață de un milion ha ameliorate. Regiunile București, Craiova, Timișoara, Pitești și Constanța, de pildă, își propun să redea agriculturii prin astfel de lucrări peste 100.000 ha și să irige aproape 45.000 ha, realizînd în același timp economii de peste 230 de milioane de lei. Experiența anului 1958, mai ales a regiunilor Timișoara și Constanța, arată că, atunci cînd organele de partid privesc cu toată răspunderea munca politică în rîndurile maselor țărănești pentru a le atrage la lucrări de îndiguiri, desecări și irigații, se obțin rezultate dintre cele mai bune. Țărănimea muncitoare din comunele aflate de-a lungul cursurilor de apă, în mod deosebit colectiviștii și întovărășiții, a răspuns cu bucurie la chemarea organizațiilor de partid și a Sfaturilor populare, executînd voluntar numeroase lucrări de îndiguiri și hidroameliorații, conștienți că aceste lucrări sînt în propriul lor interes material. Numai pe șantierul

Checea-Jimbolia, regiunea Timişoara, cu ajutorul statului şi prin munca voluntară a mii de ţărani muncitori, s-au efectuat în 45 de zile lucrări de desecări pe o suprafaţă de 12.500 ha.

Pentru efectuarea lucrărilor de hidroamelioraţii, unii specialişti birocratizaţi, neîncrezători în iniţiativa şi puterea creatoare a maselor, întocmeau planuri irealizabile, care ar fi comportat cheltuieli imense din partea statului. Realităţile au demonstrat că prin voinţa şi munca plină de elan a maselor au fost înfăptuite voluntar cu cheltuieli minime numeroase şi importante lucrări de îndiguiri şi hidroamelioraţii.

In vederea înfăptuirii lucrărilor de hidroamelioraţii pe cursurile de apă, trebuie să se trimită la faţa locului specialişti care să studieze condiţiile concrete, să întocmească acolo proiectele, să conducă lucrările pe teren în mijlocul maselor, să dea tot timpul, pînă la sfîrşitul lucrărilor, o îndrumare concretă, pe teren, Sfaturilor populare şi ţărănimii muncitoare. Comitetul de stat al apelor are obligaţia să ajute efectiv Sfaturile populare în organizarea şantierelor şi executarea lucrărilor.

DEZVOLTAREA REŢELEI DE DRUMURI

Un alt sector deosebit de important de activitate este *construcţia şi modernizarea drumurilor.*

Avem în ţară o reţea de drumuri de 76.000 km, din care 9.700 km de drumuri naţionale. O parte a reţelei de drumuri a fost modernizată. Totuşi construirea de noi drumuri şi lucrările de modernizare sînt rămase în urmă, cauza principală fiind preţul de cost ridicat la care se execută aceste lucrări şi care a micşorat eficacitatea fondurilor acordate de stat pentru acest sector.

Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor — Departamentul transporturilor rutiere, navale și aeriene — nu a acordat atenția cuvenită problemei costurilor, controlului asupra cheltuirii fondurilor repartizate prin bugetul statului.

Nici pînă în prezent nu sînt stabilite limitele prețului pe kilometru de drum și sistem de îmbrăcăminte. Aceasta dă posibilitate unor proiectanți și executanți de drumuri, lipsiți de răspundere, poate chiar elemente necinstite sau dușmănoase, să frîneze modernizarea rețelei de drumuri. Prețul mediu pe kilometru de drum modernizat s-a ridicat în 1958 la 832.000 de lei, ajungînd la unele șantiere, cum este cazul drumului asfaltic Săbăoani—Tg. Frumos, pînă la 995.000 de lei.

Sînt în execuție simultană prea multe puncte de lucru, ceea ce fărîmițează potențialul unităților, scumpește lucrările, îngreuiază controlul calității execuției, înlesnind totodată fraudele și furturile din avutul obștesc. Lucrările de organizare a șantierelor de drumuri, insuficient studiate, sînt foarte costisitoare. Numai în ultimii trei ani s-a cheltuit pentru organizări de șantiere suma de 50 de milioane de lei, sumă cu care s-ar fi putut moderniza încă 70—90 km de drumuri.

Lucrările de organizare a șantierelor de drumuri sînt prea costisitoare, între altele datorită amplasării stațiilor de preparare a betonului și asfaltului la mari distanțe de locul de turnare, neorganizării raționale a transporturilor de materiale, aducîndu-se piatră pentru Gura Humorului tocmai de la Măcin, în loc să se aducă de la Pojorîta, cimentul pentru Piatra Neamț de la Megidia, în loc de la Bicaz, pietrișul și nisipul de la mari distanțe, în loc să se exploateze balastierele din imediata apropiere a șantierelor.

Răspunderea pentru aceste deficienţe revine conducerii Departamentului transporturilor rutiere, navale şi aeriene din Ministerul Transporturilor şi Telecomunicaţiilor, care a tolerat întocmirea unor proiecte pentru trasee insuficient studiate. Departamentul nu a obligat organele de studii, proiectare şi execuţie să se încadreze în limitele unui anumit preţ de cost pe kilometru de drum, nu s-a preocupat de studierea profundă a elementelor preţului de cost, pentru a găsi soluţii în vederea reducerii continue a acestuia.

Pentru a se pune capăt lipsurilor ce persistă în construirea şi modernizarea de drumuri, Ministerul Transporturilor şi Telecomunicaţiilor, Comitetul de Stat al Planificării şi Ministerul Finanţelor, împreună cu celelalte organe interesate, trebuie să ia măsuri ca în termen de 3 luni să fie stabilit un sistem de preţuri ferme şi să se elaboreze normative pentru diferite tipuri de drumuri şi pentru lucrările de artă aferente — normative obligatorii pentru proiectanţi şi executanţi.

La modernizarea drumurilor din ţara noastră se poate folosi betonul de ciment acolo unde se justifică economiceşte; la unele lucrări de modernizare să se folosească, ca primă etapă, subiful, urmînd ca, o dată cu creşterea traficului, drumul să fie acoperit cu beton asfaltic.

Sarcina de modernizări de drumuri prevăzută în proiectul de plan pe anul 1959 este de aproape 2 ori mai mare decît realizările anului 1958. Propunerile de plan prevăd să se construiască în 1959 716 km. Prin reducerea preţului de cost şi prin participarea maselor la lucrările de construire şi modernizare a drumurilor se pot reduce fondurile alocate şi se pot construi 800 km în 1959, ajungîndu-se în anii viitori la 1.000 km pe an. Această sarcină este

pe deplin realizabilă. Ea cere o luptă perseverentă pentru lichidarea deficiențelor serioase ce persistă în sectorul construcțiilor de drumuri și care au făcut cu putință să se mențină pînă în prezent costurile ridicate.

Există însemnate rezerve care trebuie mobilizate, ținîndu-se seama că mai mult de trei sferturi din prețul de cost la construirea drumurilor este reprezentat de cheltuielile de executare a lucrărilor de terasamente, de extracție a produselor de balastieră, de transportarea acestora și de alte lucrări de pregătire; or, o bună parte din aceste lucrări poate și trebuie să fie executată cu contribuția cetățenilor din comunele situate de-a lungul traseelor.

Locuitorii din sate sînt dornici să se construiască cît mai multe șosele asfaltate, care să înlesnească circulația și transporturile. Nu încape îndoială că oamenii muncii de la sate vor fi bucuroși să pună umărul pentru a grăbi construirea și modernizarea drumurilor, participînd la aceste lucrări prin muncă și atelaje și contribuind astfel la înflorirea și înfrumusețarea comunei lor și a întregii țări.

SĂ CONSTRUIM LOCUINȚE IEFTINE ȘI DE BUNĂ CALITATE!

Tovarăși,

Congresul al II-lea al P.M.R., scoțînd în evidență că în DOMENIUL CONSTRUCȚIILOR DE LOCUINȚE există o rămînere în urmă, a trasat ca sarcină în vederea îmbunătățirii condițiilor de locuit ale oamenilor muncii să se construiască din fonduri de stat, în perioada anilor 1956—1960, o suprafață locuibilă de cel puțin 2.500.000 m.²

În cei trei ani care au trecut de la congres s-au realizat din fonduri și credite de stat în orașe și cen-

tre muncitorești o suprafață locuibilă de circa 1.400.000 m², reprezentînd aproape 40.000 de apartamente.

Deși în anii din urmă sectorul construcțiilor de locuințe s-a dezvoltat continuu, iar șantierele au primit numeroase utilaje pentru mecanizarea lucrărilor și ridicarea productivității muncii, costul construcțiilor de locuințe s-a menținut timp îndelungat și se mai menține pe unele șantiere la un nivel inacceptabil de ridicat. Am văzut la Onești executîndu-se așa-zise „construcții experimentale" de locuințe, care costă 120.000 de lei apartamentul. La Vulcan, în raionul Petroșani, s-au construit unele apartamente la un cost de 113.000 de lei. Dacă în ultimii 7—8 ani costul construcțiilor nu s-ar fi menținut la un nivel cu totul nejustificat, din fondurile alocate de stat s-ar fi putut construi și preda spre folosință oamenilor muncii un plus de suprafață locuibilă de aproape 640.000 m², reprezentînd 21.000 de apartamente.

Costurile ridicate ale locuințelor construite în această perioadă arată că organele de conducere din Ministerul Construcțiilor și Materialelor de Construcții, din fostul Comitet de stat pentru arhitectură și construcții și din celelalte ministere cu sarcini în construcții nu s-au preocupat cu spirit de răspundere de lichidarea deficiențelor serioase care persistă în acest domeniu. Conducătorii acestor ministere și instituții au vorbit deseori, în diferite ocazii, despre economii și despre necesitatea reducerii prețului de cost, dar practic nu au făcut mare lucru.

Activitatea de proiectare nesatisfăcătoare, slaba răspundere profesională și cetățenească a unor proiectanți, lipsa unor indici tehnico-economici și în special a limitelor de cost obligatorii pentru

toate institutele de proiectare au avut ca urmare întocmirea de proiecte scumpe și de slabă calitate. Nu s-a acordat importanță tipizării construcțiilor de locuințe, iar puținele proiecte-tip întocmite nu au corespuns specificului diferitelor regiuni și nu au prevăzut folosirea materialelor locale. Au fost elaborate unele proiecte care restrîngeau spațiul locuibil la numai 32% din suprafețele construite și conțineau numeroase exagerări arhitecturale, care scumpeau prețul de cost.

Cu toate că locuințele au fost proiectate la un cost ridicat, ele s-au mai scumpit și în cursul construcției, din cauză că unele ministere și comitete executive ale Sfaturilor populare au amplasat construcțiile la marginea orașelor, în zone lipsite de lucrări edilitare: străzi, canalizare, alimentări cu apă și energie electrică, în timp ce multe terenuri libere, care aveau toate aceste dotări, au rămas nefolosite în mijlocul orașelor.

Sistemul de a începe în același timp lucrări pe un număr mare de șantiere la care se lucrează simultan a dus la împrăștierea mijloacelor materiale și financiare, la greutăți în asigurarea cu materiale și forță de muncă, la prelungirea nejustificată a duratei de execuție a lucrărilor. Aceasta a avut ca rezultat cheltuieli inutile de regie, blocări ale fondurilor materiale și bănești care au scumpit costul lucrărilor, precum și întîrzieri în darea în folosință a spațiului locativ pentru oamenii muncii.

Deși utilizarea prefabricatelor de beton armat la construcțiile industriale a avut unele rezultate pozitive, costul ridicat al prefabricatelor folosite la construcțiile de locuințe a scumpit aceste construcții cu 10—15% față de construcțiile în beton monolit.

Cauzele principale care mențin prefabricatele la un preț ridicat sînt: utilizarea unor tipuri neeconomice de elemente care au sporit consumul de oțel și ciment, fabricarea unui număr mare de tipuri de serie mică și transportul prefabricatelor la distanțe mari.

Trebuie să fie limpede că producerea și folosirea prefabricatelor nu constituie un scop în sine, ci un mijloc de scurtare a termenului de execuție a construcțiilor și de obținere a unui preț de cost redus. Prefabricatele să fie folosite numai acolo unde există justificare economică: să se ia măsuri încît construcțiile executate cu prefabricate să nu depășească prețul de cost al construcțiilor în monolit. Proiectanții de construcții și fabricile producătoare de prefabricate trebuie să caute soluții care să ieftinească prețul de cost, îmbunătățind calitatea produselor.

Producția materialelor de construcții nu s-a dezvoltat încă la nivelul cerut de ritmul și volumul construcțiilor pe care le avem de realizat.

Ministerul Construcțiilor și Materialelor de Construcții și comitetele executive ale Sfaturilor populare valorifică prea puțin resursele locale de materiale de construcții: balast, nisip, var, piatră de construcție și altele, încît să reducă simțitor distanțele și cheltuielile de transport. Prețul de cost al balastului ar putea fi redus la mai puțin de jumătate pe unele șantiere dacă el ar fi procurat din resursele locale.

Trebuie făcute toate eforturile pentru a descoperi și a pune în valoare în apropierea șantierelor de construcții baze de aprovizionare cu nisip, pietriș și alte materiale, a organiza și a dezvolta producția de cărămizi din resurse locale.

La executarea construcţiilor se manifestă, de asemenea, deficienţe serioase, care duc la depăşiri ale costului de deviz, şi aşa destul de umflat. În ultimii ani, întreprinderile constructoare ale Ministerului Construcţiilor şi Materialelor de Construcţii, ale altor ministere şi ale Sfaturilor populare, în loc să realizeze beneficiile planificate, au avut pierderi acoperite din bugetul statului.

O experienţă pozitivă au constituit-o construcţiile de locuinţe realizate, sub controlul şi îndrumarea directă a organelor de partid, în cartierul Floreasca, în Bucureştii Noi şi în unele oraşe din ţară, locuinţe executate la un preţ de cost mult mai redus decît la alte şantiere şi cu termene scurte de execuţie. De asemenea, sub îndrumarea şi controlul organelor de partid, s-au construit la Eforie în 1957—1958 case de odihnă cu 2.000 de paturi, care au costat 21.000 de lei de fiecare pat — în timp ce O.N.T.-Carpaţi şi Ministerul Sănătăţii şi Prevederilor Sociale au propus case de odihnă asemănătoare cu preţul de 37.000—45.000 de lei de fiecare pat. Această experienţă reuşită a fost privită cu neîncredere şi chiar cu adversitate de unele elemente conservatoare, retrograde şi chiar de rea-credinţă din Ministerul Construcţiilor şi Materialelor de Construcţii şi din cadrul unor Sfaturi populare, care au căutat „să demonstreze" că nu se pot executa locuinţe la asemenea preţuri reduse, deşi locuinţele sînt gata construite şi date în funcţiune.

În urma indicaţiilor Comitetului Central al P.M.R. de a se analiza în plenare lărgite ale comitetelor regionale de partid problema costului ridicat al construcţiilor de locuinţe, a avut loc în toate regiunile o largă dezbatere asupra cauzelor care au dus la scumpirea costului, luîndu-se hotărîri concrete pentru îmbunătăţirea activităţii în acest

domeniu. Aplicarea acestor hotărîri a dovedit că este posibilă o reducere serioasă a costului construcțiilor. Începînd din a doua jumătate a acestui an, se construiesc în orașe și centre muncitorești peste 4.300 de apartamente la un cost pînă la 40% mai mic decît al construcțiilor de locuințe din anul trecut. Astfel, în majoritatea regiunilor s-a ajuns să se construiască locuințe bune la un cost de 35.000—40.000—50.000 de lei. În capitală și în unele orașe ca Pitești și Cluj se execută în prezent apartamente la un cost sub 40.000 de lei. Realizările obținute demonstrează cît de nejustă este poziția de neîncredere manifestată de unii proiectanți și executanți în posibilitățile reale de reducere simțitoare a costului construcțiilor de locuințe.

Cu toate că în ultimul timp s-au obținut unele rezultate bune, totuși se construiește încă scump și încet.

CRITERIUL PRINCIPAL ÎN CONSTRUCȚIA DE LOCUINȚE ESTE PREȚUL DE COST. *Trebuie să folosim rezervele existente pentru a construi apartamente de 2 camere și dependințe la un cost de 30.000—40.000 de lei, iar pe magistralele capitalei la cel mult 50.000 de lei. În acest fel, în 1959, din fondurile alocate de 1 miliard de lei pentru construirea de locuințe se vor putea da în folosință cu 60.000 m² de suprafață locuibilă mai mult decît se prevede în proiectul de plan. Trebuie combătute părerile acelor proiectanți, arhitecți, constructori care, îmbibați de conservatorism, susțin că în cadrul acestor limite nu s-ar putea construi locuințe bune, frumoase și confortabile.*

Proiectanții să elaboreze proiecte-tip pentru asemenea locuințe, care să nu depășească limitele de cost stabilite. Proiectele-tip să țină seama de specificul regiunilor și să prevadă folosirea în cît

mai mare măsură a materialelor locale. Este necesar să se întocmească de urgență normative care să orienteze proiectarea spre realizarea acestor sarcini.

La proiectarea noilor construcții de locuințe trebuie să se țină seama, în mod obligatoriu, de sistematizarea orașului și de regulile urbanistice, pentru a se obține construcții ieftine, bune și frumoase, care să contribuie la înfrumusețarea orașelor. În localitățile unde nu sînt încă elaborate planurile de sistematizare, să se întocmească detalii de sistematizare pentru terenurile ce urmează să fie folosite.

Comitetele executive ale Sfaturilor populare să nu admită începerea nici unei noi construcții fără ca să existe în prealabil documentația tehnică aprobată și autorizația de construcție.

Construcțiile noi de locuințe să fie amplasate în primul rînd pe terenurile libere din zona construită a orașelor, încît să nu se mai facă cheltuieli în plus pentru lucrări edilitare, interzicîndu-se extinderea limitelor orașelor.

Pentru a se scurta durata de execuție și a se reduce costul locuințelor, se vor concentra lucrările pe un număr cît mai mic de șantiere, organizîndu-se executarea acestora în lanț, încît construcția unui bloc de locuințe cu 30—40 de apartamente să nu dureze mai mult de 6 luni.

Ministerele producătoare de materiale de construcții și Sfaturile populare trebuie să asigure lărgirea producției de materiale de construcții și producerea de noi sortimente de materiale bune și ieftine și să considere ca o sarcină imediată asigurarea pe plan local a tuturor materialelor de masă necesare executării construcțiilor.

Măsuri corespunzătoare trebuie luate și în ce privește proiectarea și execuția celorlalte construcții, și în special a construcțiilor industriale, în vederea reducerii costului lor, îmbunătățirii calității și scurtării duratei lor de execuție. Rezervele existente sînt însă mari și trebuie folosite la maximum.

Dezvoltarea continuă a economiei naționale și îmbunătățirea continuă a condițiilor de trai ale oamenilor muncii pun în fața constructorilor sarcini din ce în ce mai importante în realizarea volumului sporit de construcții industriale, de locuințe și clădiri social-culturale.

Comitetele regionale, raionale și orășenești de partid trebuie să controleze îndeaproape activitatea unităților de construcții, măsurile pe care le iau acestea pentru ieftinirea construcțiilor și îmbunătățirea calității lucrărilor. Comitetele executive ale Sfaturilor populare care au unități de construcție să generalizeze, cu sprijinul sindicatelor, pe toate șantierele de construcții experiența pozitivă în organizarea muncii și metodele înaintate de muncă ale fruntașilor în producție, organizînd schimburi de experiență pe șantiere.

Ne exprimăm convingerea că, sub conducerea partidului, muncitorii, inginerii, tehnicienii, proiectanții din construcții își vor concentra toată puterea lor de muncă și vor depune toate eforturile pentru a realiza cu succes sarcinile importante și de cinste ce le revin.

RIDICAREA CONTINUĂ A NIVELULUI TEHNIC ÎN TOATE RAMURILE ECONOMIEI

Tovarăși,

O problemă de cea mai mare importanță este RIDICAREA NIVELULUI TEHNIC ÎN TOATE

RAMURILE ECONOMIEI, factor hotărîtor pentru creşterea producţiei şi productivităţii muncii, pentru reducerea preţului de cost.

În anii puterii populare, reutilarea întreprinderilor şi construirea noilor fabrici şi uzine s-au realizat în cea mai mare măsură cu utilaje şi instalaţii de nivel tehnic ridicat. Unele întreprinderi, ca, de pildă, noile centrale electrice, Fabrica de plăci aglomerate din lemn de la Brăila, Fabrica de antibiotice din Iaşi, sînt automatizate. Furnalele noi şi Oţelăria nouă de la Hunedoara, Laminorul de ţevi de la Roman şi altele sînt parţial automatizate. Întreprinderile constructoare de maşini au fost înzestrate cu un volum însemnat de maşini şi utilaje din cele mai moderne. Introducerea continuă de instalaţii moderne în industria chimică şi a petrolului, a materialelor de construcţii, a cauciucului, în industria alimentară şi uşoară arată preocuparea consecventă a partidului şi guvernului pentru ridicarea nivelului tehnic al industriei noastre.

Eficacitatea economică a tehnicii noi este pe deplin dovedită de fapte. Astfel, maşinile-agregat realizate la uzinele „Steagul roşu" din Oraşul Stalin, şi care execută simultan pînă la 40 de operaţii de prelucrare, au o productivitate de 4 pînă la 8 ori mai mare decît maşinile-unelte universale. Înzestrînd industria petroliferă cu instalaţii de foraj moderne, fabricate în acest an de industria constructoare de maşini, vitezele de foraj la exploatare vor creşte cu peste 60% faţă de 1958, economie ce se poate obţine în 5 ani prin scăderea preţului de cost al forajului reprezentînd 800 de milioane de lei. La furnalele şi cuptoarele noi de oţel de la Hunedoara se lucrează cu o productivitate a

muncii de 3 ori mai mare decît la vechile furnale și cuptoare de oțel.

Este de relevat că introducerea tehnicii noi s-a făcut în mare măsură pe bază de proiecte și cu mașini și utilaje realizate în țară.

Cu toate succesele obținute pe calea ridicării nivelului tehnic în toate ramurile economiei naționale, unii conducători de ministere, ingineri și tehnicieni din institute de cercetări și proiectări și din întreprinderi concep și introduc în producție mașini și utilaje cu indici tehnico-economici depășiți de tehnica mondială, nu se orientează după rezultatele mașinilor și utilajelor celor mai noi, de înaltă productivitate.

Avem condiții ca în 1959 și în anii care urmează să realizăm o îmbunătățire însemnată a caracteristicilor tehnice la toate mașinile și utilajele pe care le fabrică industria constructoare de mașini. Aceasta depinde în mare măsură de preocuparea și de pasiunea pentru tehnica cea mai înaintată a conducătorilor de ministere și de întreprinderi, a inginerilor, a cercetătorilor din institutele de cercetări și proiectări. Avem posibilități largi de a intensifica aplicarea de procedee tehnologice avansate, cum sînt: turnarea de precizie, forjarea în matrițe, călirea prin curenți de înaltă frecvență și altele. În siderurgie, jumătate din producția de oțel din 1959 trebuie obținută la cuptoare Martin, care vor folosi gazul metan la topirea șarjelor, procedeu prin care se poate reduce cu 75% consumul de păcură. Trebuie însușită experiența furnaliștilor sovietici care ne arată că folosirea gazului metan în furnale aduce economii de cocs de 7—15%. Prin introducerea, în viitorii 2—3 ani a folosirii oxigenului la topirea șarjelor de oțel va crește productivitatea cuptoarelor cu 20—25%.

De mare însemnătate pentru economia noastră vor fi asemenea măsuri ca: reducerea consumului specific de metal la cazanul de aburi fabricat la uzinele „Mao Ţze-dun" din Bucureşti, scăderea continuă a consumului de carburanţi la autocamionul „Steagul roşu", precum şi reducerea de materii prime şi materiale la alte maşini şi utilaje.

În vederea ridicării nivelului tehnic al producţiei este necesar să se extindă *cooperarea întreprinderilor şi specializarea producţiei.* Pînă în prezent cooperarea întreprinderilor şi specializarea producţiei s-au realizat în bună măsură la principalele produse de serie din industria constructoare de maşini, cum sînt: tractoarele, autocamioanele, combinele de cereale, vagoanele de cale ferată şi altele. Astfel, la producţia autocamionului colaborează 34 de întreprinderi, la producţia tractorului 8 întreprinderi, iar combina de cereale este realizată prin cooperarea a 13 întreprinderi. Eficacitatea economică a acestei forme superioare de organizare a producţiei este foarte mare. Un exemplu grăitor îl oferă producţia pompelor de injecţie pentru tractoare la uzinele „I. C. Frimu"-Sinaia; faţă de 1954, costul unei pompe este acum de aproape 3 ori mai mic. Reduceri însemnate de costuri s-au realizat la fabricaţia de tractoare, de combine de cereale şi la alte produse. Cooperarea întreprinderilor şi specializarea lor în producţie trebuie extinse, ţinîndu-se seama că mai sînt încă multe produse care se realizează paralel în întreprinderi diferite cu preţuri ridicate.

O pîrghie importantă pentru perfecţionarea tehnicii este *mişcarea de inovaţii şi raţionalizări în producţie.* Această mişcare a cuprins mase tot mai largi de oameni ai muncii şi are rezultate preţioase

în creşterea producţiei şi productivităţii muncii, în reducerea cheltuielilor de producţie.

Aplicarea inovaţiei sistemului de pieptănare a bumbacului la Filatura romînească de bumbac a adus, de pildă, economii de peste 2,5 milioane de lei şi a contribuit la reducerea importului.

Cu toată însemnătatea deosebită pe care oamenii muncii o acordă inovaţiilor şi raţionalizărilor, se mai găsesc încă elemente îmbîcsite de rutină şi conservatorism care desconsideră şi demobilizează pe inovatori şi raţionalizatori Astfel, la Trustul de foraj Moineşti, inovaţia muncitorilor Vlădoiu Gheorghe şi Prisăcaru Constantin „Dispozitiv pentru înşurubarea turbinelor de foraj la prăjini", care aduce numai acestui trust o economie anuală de 144.000 de lei, a fost tărăgănată vreme îndelungată de conducerea întreprinderii şi poate că ea nu s-ar fi aplicat niciodată dacă inovatorii n-ar fi realizat-o singuri, fără autorizaţia acestor conducători lipsiţi de răspundere şi de interes pentru îmbunătăţirea tehnicii.

Tehnica nouă, problemă hotărîtoare pentru dezvoltarea industriei noastre, nu trebuie lăsată numai pe seama direcţiilor tehnice din ministere şi a institutelor şi serviciilor tehnice din întreprinderi. Ea trebuie să devină una din principalele preocupări şi răspunderi ale ministrului şi şefilor de departamente. Aceştia să studieze personal propunerile consiliilor tehnice, ale institutelor de proiectări şi ale întreprinderilor şi să aleagă procesele tehnologice, maşinile şi utilajele cele mai economice, de import sau realizate în ţară. Miniştrii, conducătorii din întreprinderi, îndeosebi din ramura construcţiilor de maşini, trebuie să treacă la întărirea serviciilor de proiectare şi tehnologice din

uzine cu inginerii și tehnicienii cei mai calificați și să dezvolte producția de scule, dispozitive și verificatoare pentru a realiza în felul acesta proiecte mai bune și tehnologii corespunzătoare. Trebuie avut o grijă deosebită să nu irosim forțe și mijloace și să nu pierdem timp cu cercetarea și experimentarea unor realizări pe care le putem obține din alte țări în condiții avantajoase.

Mecanizarea complexă și automatizarea proceselor de producție va trebui să ia o extindere din ce în ce mai mare în industria siderurgică, în construcții de mașini, în chimie, petrol și gaze, în industria alimentară. În legătură cu aceasta trebuie intensificate lucrările începute pentru realizarea într-un timp scurt a semiconductorilor pe bază de materii prime din țară ; dezvoltarea acestei ramuri înaintate a tehnicii va contribui la punerea în producție a aparaturii necesare automatizării proceselor de producție.

De asemenea trebuie să se intensifice lucrările de mecanizare a proceselor de producție cu volum mare de muncă, îndeosebi în industria extractivă, la exploatări forestiere, la încărcările și descărcările de materiale.

Organele și organizațiile de partid și sindicale, organele economice centrale și locale, conducătorii de întreprinderi au datoria să sprijine măsurile de ridicare a nivelului tehnic și să stimuleze inițiativa inovatorilor și raționalizatorilor care își dovedesc astfel atitudinea nouă față de muncă.

Organele și organizațiile de partid trebuie să controleze modul cum direcțiile întreprinderilor, inginerii și tehnicienii, precum și comitetele sindicale se ocupă și rezolvă la timp propunerile juste de inovații și raționalizări făcute de muncitori. Inovatorii, raționalizatorii trebuie să devină colabo-

ratori valoroși ai corpului tehnic și inginereșc la găsirea soluțiilor tehnice pentru mărirea randamentului mașinilor și agregatelor în vederea creșterii productivității muncii și reducerii prețului de cost.

REDUCEREA PREȚULUI DE COST – SARCINĂ ECONOMICĂ CENTRALĂ

Tovarăși,

Rezultatele introducerii tehnicii noi și ale creșterii productivității muncii se oglindesc în reducerea prețului de cost, care constituie unul dintre indicii sintetici cei mai importanți, un adevărat barometru ce înregistrează succesele și lipsurile activității diferitelor ramuri ale economiei naționale și ale întreprinderilor.

Numai pe baza creșterii productivității muncii și a reducerii prețului de cost poate fi asigurată creșterea acumulărilor socialiste și ridicarea continuă a nivelului de trai. Este concludent a se arăta că, în 1959, reducerea prețului de cost cu un procent în industrie, transporturi și construcții echivalează cu o economie de circa 570 de milioane de lei.

Experiența ultimilor ani, și în mod special a anilor 1957 și 1958, demonstrează cît de mari sînt rezervele de reducere continuă a prețului de cost în economia națională și ce rezultate pot fi obținute prin participarea conștientă a maselor de milioane ale oamenilor muncii la această acțiune. Numai în 1957 s-au obținut, pe baza eforturilor proprii ale întreprinderilor, economii în sumă totală de circa 2,2 miliarde de lei, depășindu-se sarcinile planificate de reducere a prețului de cost. La acest rezultat au contribuit în mare măsură inițiativele oa-

menilor muncii din întreprinderi, care, sub conducerea organizațiilor de partid, și-au îndeplinit angajamentele de a reduce peste plan prețul de cost spre a compensa fondurile cheltuite pentru aplicarea sistemului îmbunătățit de salarizare.

Pe baza datelor privind primele 9 luni și ale preliminărilor pe întregul an 1958, se poate aprecia că sarcinile de reducere a prețului de cost stabilite prin plan pentru acest an vor fi îndeplinite și chiar depășite în numeroase ramuri și întreprinderi.

Rezultate remarcabile au obținut numeroase întreprinderi din industria constructoare de mașini, ca, de pildă : întreprinderile „I. C. Frimu"-Sinaia, „Tudor Vladimirescu" din București, care în această perioadă au redus prețul de cost cu aproape 12%, depășind sarcinile planificate.

Cu toate succesele realizate pînă acum, trebuie spus că rezultatele obținute în reducerea prețului de cost sînt mult sub posibilitățile economiei naționale. În numeroase întreprinderi, consumul de materiale este exagerat, se înregistrează pierderi însemnate de pe urma cheltuielilor neproductive, nu se folosesc în mod corespunzător utilajele și mecanismele. Mari pierderi determină depășirea normelor planificate la consumurile de materiale. Ce are de spus Ministerul Industriei Grele de faptul că numai în semestrul I/1958, ca urmare a neîndeplinirii normelor de consum specific planificate, s-au consumat în plus 19.500 de tone de cocs pentru fontă, 16.000 de tone de metal în șarjă pentru fontă ?

În foarte multe ramuri, elementul fundamental al prețului de cost sînt materiile prime și materialele ; bătălia principală pentru reducerea prețului de cost în aceste ramuri trebuie dată în direcția

scăderii consumului specific de materii prime, combustibil, energie electrică etc.

Cît de importantă este reducerea consumurilor specifice de materiale rezultă și din faptul că în 1959 un singur procent de reducere a acestor consumuri asigură posibilitatea ca în ramurile respective să poată fi obținută o producție suplimentară de circa 22.500 de tone de fontă sau 18.500 de tone de oțel, 450 autocamioane sau 600 de tractoare, 4.000 de tone de carbid, 2.700.000 m de țesături de bumbac, 250.000 m de țesături de lînă.

Despre rezervele mari existente, de pildă, în industria ușoară vorbește faptul că muncitorii de la fabrica „Ianoș Herbak" din Cluj, inițiind acțiunea de economisire a materialelor pentru fabricarea încălțămintei, au redus consumul de piele și talpă și au dat în numai 30 de zile de la începerea acestei acțiuni un număr de 7.830 de perechi de încălțăminte în plus. Or, un șir de fabrici de încălțăminte lucrează încă cu consumuri specifice destul de mari. O reducere de numai 1% a consumului de piele și talpă ar da posibilitatea confecționării în plus a peste 110.000 de perechi de încălțăminte anual.

Ministerele, direcțiile generale și directorii întreprinderilor industriale, cu sprijinul organelor sindicale, cunoscînd rezultatele obținute în folosirea economicoasă a materiilor prime și a materialelor, trebuie să generalizeze metodele de muncă și măsurile care au dus la reducerea consumurilor specifice.

Trebuie combătută și lichidată atitudinea de resemnare și de justificare a unor conducători din economie față de pierderile provenite din rebuturi. În industria siderurgică și în industria constructoare de mașini, prețul de cost a fost grevat de pe

urma pierderilor din rebuturi cu 2,5%—2,7%. Prin reducerea acestor pierderi economia națională ar putea dispune de importante acumulări suplimentare. Ministerele au datoria să ia măsuri ca în fiecare întreprindere să fie revizuite normele actuale admisibile de rebuturi, încît aceste norme să fie aduse la un nivel corespunzător tehnologiei îmbunătățite a producției.

Prețul de cost se poate micșora într-un șir de ramuri urmărindu-se în mai mare măsură **eficacitatea investițiilor.** În industria petroliferă, unde s-au alocat sume importante pentru investiții în vederea înzestrării acestei ramuri cu utilaj modern, neurmărirea eficacității acestora a făcut ca prețul de cost al forajului de explorare, în loc să scadă, **să** crească.

În industria petroliferă — la forajul de explorare — au loc opriri care duc la pagube nejustificate și la ridicarea prețului de cost. Unii conducători din industria petroliferă au încercat „să explice" aceste opriri prin complicațiile la foraj rezultate din structura solului. În realitate asemenea opriri se explică prin lipsa de prevedere și control din partea Ministerului Industriei Petrolului și Chimiei, care nu a respectat cu strictețe regulile tehnice și nu a luat toate măsurile necesare pentru prevenirea unor astfel de fenomene.

Ministerul Industriei Petrolului și Chimiei și trusturile de foraj trebuie să ia măsuri imediate pentru a pune capăt acestor fenomene și a înlătura pierderile nejustificate, în vederea reducerii substanțiale a prețului de cost la foraj.

Ministerul Industriei Grele, care a obținut realizări substanțiale în producția utilajului petrolifer, trebuie să ia în continuare măsuri pentru perfecționarea tehnică și să livreze utilaj și echipament

petrolifer de o tehnicitate cît mai ridicată și de bună calitate.

Posibilitățile de reducere a prețului de cost ies puternic în evidență din compararea prețului de cost al aceluiași produs fabricat de întreprinderi diferite. Astfel, deși fabricile de ciment de la Bicaz și Megidia au condiții asemănătoare de producție, totuși prețul de cost al cimentului P. 400 a fost în 1957 la fabrica de la Bicaz cu peste 11% mai mare decît la fabrica din Megidia. Ministerul Construcțiilor și Materialelor de Construcții are datoria să analizeze cauzele pentru care cheltuielile de regie sînt la fabrica de la Bicaz cu aproape 60% mai mari decît la fabrica din Megidia.

În proiectul planului de stat pe 1959 au fost prevăzute sarcini importante de reducere a prețului de cost în toate ramurile economiei naționale.

Analizele, încă incomplete, făcute de comitetele regionale de partid pentru a descoperi noi posibilități de creștere a economiilor demonstrează că în toate întreprinderile există posibilități concrete de reducere a prețului de cost, a căror folosire poate asigura nu numai îndeplinirea sarcinilor stabilite pentru anul 1959, ci chiar și depășirea lor.

Conducătorii de ministere, departamente, direcții generale, de întreprinderi au datoria să se ocupe cu cea mai mare atenție de reducerea prețului de cost, considerînd aceasta ca o sarcină centrală. Organele și organizațiile de partid, organizațiile sindicale și de U.T.M. trebuie să desfășoare o largă muncă politică în rîndurile muncitorilor, inginerilor și tehnicienilor pentru a crea în fiecare întreprindere și instituție un puternic curent de opinie pentru realizarea de economii și reducerea procentului de rebuturi, împotriva risipei de metal, materiale, ener-

gie electrică, combustibil, de fonduri materiale și bănești, pentru gospodărirea cu cea mai mare grijă a bunurilor poporului.

Tovarăși,

Ca urmare a introducerii tehnicii noi într-o serie de întreprinderi industriale, a unei mai bune organizări a procesului de producție, a ridicării calificării muncitorilor și extinderii metodelor de muncă înaintate ale fruntașilor în producție, productivitatea muncii a crescut în 1958 cu peste 86% față de 1950.

An de an creșterea producției industriale s-a realizat într-o proporție tot mai mare pe seama ridicării productivității muncii. Astfel, în decursul primului cincinal, creșterea productivității muncii a contribuit la obținerea a 57% din creșterea producției industriale, în 1958 — la 66%, iar *pentru anul 1959 se prevede ca, pe baza ridicării productivității muncii cu 6,4%, să se obțină aproape 70% din creșterea producției industriale.*

Cu cît înaintăm pe drumul construcției socialismului, cu atît însemnătatea creșterii productivității muncii devine tot mai mare. După cum ne învață marele Lenin, socialismul învinge capitalismul datorită faptului că creează o productivitate a muncii mai înaltă.

Economia noastră socialistă dispune încă de însemnate rezerve de creștere a productivității muncii. Este grăitor exemplul anului 1957, cînd, datorită aplicării măsurilor tehnice-organizatorice propuse de muncitori, ingineri și tehnicieni în decursul experimentării sistemului îmbunătățit de salarizare și normare a muncii, sarcina de ridicare a productivității muncii cu 4% în industrie a fost

cu mult depășită, realizîndu-se o creștere a productivității muncii de 8%.

În semestrul I al acestui an, productivitatea muncii a fost cu 7% mai mare decît în perioada corespunzătoare a anului trecut.

Dacă comparăm nivelul actual al productivității muncii cu acela din 1950, vedem că muncitorii din industria chimică și-au dublat productivitatea, iar muncitorii din industria construcțiilor de mașini lucrează astăzi cu o productivitate a muncii de 2,7 ori mai mare.

Față de posibilitățile tehnice existente și de nivelul de calificare a muncitorilor și inginerilor, nu poate fi acceptat ca în unele ramuri să nu se îndeplinească sarcinile de ridicare a productivității muncii, așa cum e cazul în industria de prelucrare a petrolului, unde sarcina de creștere a productivității muncii nu este privită cu destulă răspundere.

De mare însemnătate pentru asigurarea unei productivități mereu crescute este întărirea disciplinei în muncă. Pe bună dreptate, imensa majoritate a oamenilor muncii, care depun eforturi susținute în producție, dovedind un nivel ridicat de conștiință socialistă, nu se pot împăca cu faptul că unii încalcă regulile elementare de folosire deplină a timpului de lucru.

Ca urmare a măsurilor hotărîte de plenara C.C. al P.M.R. din decembrie 1956, s-a obținut o îmbunătățire însemnată în domeniul normării muncii. Normele îmbunătățite corespund în măsură mai mare timpului de muncă realmente necesar. A crescut greutatea specifică a normelor tehnice, ele cuprinzînd astăzi circa 1/3 din totalul volumului de muncă în acord. Îmbunătățirile aduse normării muncii au contribuit la obținerea rezultatelor pozi-

tive privind creşterea productivităţii muncii în anii 1957 şi 1958.

Perfecţionarea normării muncii trebuie privită ca o acţiune continuă, în funcţie de introducerea tehnicii noi, de îmbunătăţirea organizării producţiei şi de ridicarea calificării muncitorilor.

În fiecare întreprindere trebuie să se realizeze o strînsă legătură între nivelul de îndeplinire a normelor şi nivelul productivităţii muncii. Cum poate fi explicată situaţia din întreprinderea „Ion Fonaghy" din Oraşul Stalin, unde în iulie a.c. planul productivităţii muncii n-a fost îndeplinit, în timp ce nivelul de realizare a normelor a fost de peste 123% ? Este evident că aici normarea muncii nu este întemeiată pe posibilităţile reale şi nu sprijină realizarea productivităţii muncii la nivelul planificat.

Este necesar să se îmbunătăţească mereu calitatea normelor tehnice existente, iar greutatea lor specifică să crească în permanenţă, înlocuind normele experimentale. Aceasta are o deosebită însemnătate pentru creşterea productivităţii muncii şi trebuie să constituie o sarcină de care să se ocupe personal miniştrii şi cadrele de conducere cele mai de răspundere din ministere şi întreprinderi.

CREŞTEREA NIVELULUI DE TRAI AL CELOR CE MUNCESC

Tovarăşi,

Datorită măririi producţiei şi productivităţii muncii şi reducerii preţului de cost, datorită înfăptuirii reproducţiei socialiste lărgite, venitul naţional a crescut an de an, ceea ce a asigurat îm-

bunătăţirea nivelului de trai al oamenilor muncii. Venitul naţional a fost în 1957 de peste două ori mai mare decît în 1950. Creşterea masivă a venitului naţional se datoreşte mai ales realizărilor obţinute în industrializarea socialistă a ţării, ponderea industriei în crearea venitului naţional fiind astăzi de două ori mai mare decît în 1938. *În 1959 se prevede o creştere a venitului naţional de 13% faţă de 1958.*

Ca urmare a politicii partidului, care are ca obiectiv central creşterea nivelului de trai al oamenilor muncii, partea din venitul naţional destinată fondului de consum va reprezenta circa 82% în 1959.

Volumul fizic al mărfurilor ce vor fi desfăcute de comerţul socialist va fi în 1959 de aproape 2,6 ori mai mare decît în 1950.

Dezvoltarea economiei naţionale pe baza acumulării socialiste, a măririi producţiei şi productivităţii muncii, reducerii preţului de cost şi ieftinirii produselor au creat condiţiile pentru creşterea continuă a salariului real.

Salariul real al celor ce muncesc în sectorul socialist de stat este anul acesta cu aproape 60% mai mare decît în 1950 şi cu 26% mai mare decît în 1955, creîndu-se astfel condiţiile realizării înainte de termen a sarcinii stabilite de Congresul al II-lea cu privire la creşterea salariului real.

O importantă contribuţie la creşterea salariului real în ultimii ani a adus realizarea măsurilor hotărîte de plenara C.C. al P.M.R. din decembrie 1956 în legătură cu îmbunătăţirea sistemului de salarizare şi normare a muncii. Sarcina trasată de plenara C.C. din decembrie 1956 — creşterea salariului mediu cu 15% — a fost îndeplinită şi depăşită.

Organele și organizațiile de partid, precum și organizațiile sindicale sînt datoare a folosi experiența cîștigată în timpul experimentării măsurilor de îmbunătățire a sistemului de salarizare, pentru ca creșterea salariului mediu să se bazeze pe rezultate corespunzătoare în ridicarea productivității muncii și reducerea prețului de cost.

Rolul hotărîtor în obținerea realizărilor l-a avut masa largă a oamenilor muncii, care, sub conducerea organizațiilor de partid și cu sprijinul organizațiilor sindicale, au găsit căi reale de îmbunătățire a gospodăririi întreprinderilor, de creștere a caracterului stimulator al sistemului de salarizare.

Inițiativele manifestate în fiecare ramură, în fiecare întreprindere, zecile de mii de propuneri izvorîte din experiența oamenilor muncii au arătat ce este în stare să realizeze înțelepciunea colectivă a muncitorilor, inginerilor, tehnicienilor și au exprimat în chip hotărît participarea activă a acestora la conducerea producției, la gospodărirea întreprinderilor, au dovedit creșterea conștiinței socialiste a maselor. **Se poate afirma că în realizarea întregii acțiuni inițiate și conduse de partid privind îmbunătățirea sistemului de salarizare s-a desfășurat o largă mișcare de mase, care a demonstrat odată mai mult legătura strînsă, indestructibilă a partidului cu masele, faptul că partidul se sprijină pe mase și se conduce după interesele acestora, că oamenii muncii urmează cu încredere partidul, fiind convinși că partidul îi conduce pe o cale justă spre o viață mai îmbelșugată.**

Partidul nostru aplică în mod consecvent principiul socialist al repartiției după cantitatea și calitatea muncii depuse. Numai în felul acesta este posibilă creșterea și perfecționarea producției, mersul înainte al procesului de construire a socialismului.

A crescut într-o măsură importantă nivelul de trai al țărănimii muncitoare și în primul rînd al țărănimii care a trecut pe calea agriculturii socialiste. Numai încasările țăranilor provenind din vînzarea produselor agricole către unitățile de stat și cooperatiste au crescut de aproape 4 ori față de anul 1950.

O contribuție importantă la ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii o aduc cheltuielile social-culturale ale statului. Volumul acestor cheltuieli a fost în 1957 de peste 3,2 ori mai mare decît în 1950. *Pentru cheltuielile destinate sănătății, învățămîntului, culturii și altor sectoare din domeniul social-cultural se prevede pe 1959 suma de 12 miliarde 300 milioane de lei.*

Cu toate importantele succese realizate în creșterea nivelului de trai al celor ce muncesc trebuie să arătăm deschis că mai sînt încă unele greutăți și lipsuri. Ele sînt însă învinse treptat de către oamenii muncii pe calea arătată de partid — calea măririi continue a producției și productivității muncii și scăderii prețului de cost.

Realizarea prevederilor proiectului de plan pe anul 1959 va permite îmbunătățirea în continuare a traiului celor ce muncesc.

REZULTATELE OBȚINUTE ÎN TOATE RAMURILE DE ACTIVITATE ECONOMICĂ ȘI SOCIAL-CULTURALĂ SÎNT ILUSTRAREA JUSTEȚEI POLITICII PARTIDULUI, AL CĂREI SCOP ESTE SATISFACEREA ÎN MĂSURĂ CRESCÎNDĂ A NEVOILOR OAMENILOR MUNCII, RIDICAREA CONTINUĂ A NIVELULUI DE TRAI MATERIAL ȘI CULTURAL AL CELOR CE MUNCESC.

PRINCIPALELE SARCINI

Tovarăşi,

Din analiza proiectului de plan pe anul 1959, prezentat plenarei, rezultă că există posibilitatea de a se asigura printr-o mai bună valorificare a rezervelor interne un ritm de creştere a producţiei superior celui prevăzut în proiect.

Volumul producţiei industriale poate spori mai mult decît prevede proiectul, încît să depăşească cu circa 10% nivelul atins în 1958.

Faţă de veniturile evaluate iniţial în proiectul de plan financiar, au fost găsite noi surse de venituri în sumă totală de circa 830 de milioane de lei.

Aceste sporuri de producţie şi venituri suplimentare faţă de prevederile proiectului de plan provin numai din cîteva sectoare ale economiei naţionale. Dar toate sectoarele economiei naţionale dispun de numeroase rezerve, şi este o datorie patriotică a fiecărui organ de partid, a fiecărui comunist şi om al muncii să descopere asemenea rezerve în cîmpul său de activitate şi să lupte pentru valorificarea lor.

Eforturile principale în domeniul dezvoltării economiei naţionale în anul 1959 trebuie îndreptate în următoarele direcţii:

— descoperirea şi valorificarea numeroaselor şi importantelor rezerve existente în toate ramurile economiei naţionale, în toate întreprinderile, prin utilizarea mai bună a capacităţilor de producţie, scurtarea termenelor de dare în funcţiune a noilor instalaţii, prin economii de materii prime şi materiale, în vederea creşterii producţiei şi a reducerii mai accentuate a preţului de cost;

— sporirea volumului producţiei de metal, îndeosebi a producţiei de oţel, a producţiei industriei constructoare de maşini, a industriei energetice;

— extinderea prospecțiunilor petrolifere pentru mărirea rezervelor industriale, reducerea prețului de cost la foraj, prelucrarea superioară a țițeiului în produse albe și în special benzine cu un număr ridicat de octani, precum și îmbunătățirea uleiurilor;

— grăbirea ritmului de punere în funcțiune a noilor unități ale industriei chimice, de a căror producție este legată dezvoltarea agriculturii, a producției bunurilor de consum și sănătatea publică;

— industrializarea și valorificarea superioară a materialului lemnos, dotarea industriei lemnului cu utilaje și instalații de mare randament, pe baza tehnologiei celei mai înaintate;

— dezvoltarea continuă a producției bunurilor de larg consum, lărgirea sortimentelor și îmbunătățirea simțitoare a calității;

— intensificarea construcțiilor de locuințe, îmbunătățirea activității de proiectare, reducerea prețului costului construcțiilor, astfel ca un apartament de 2 camere și dependințe să nu coste mai mult de 30.000—40.000 de lei; executarea mai rapidă a construcțiilor de locuințe;

— îmbunătățirea activității în sectorul construcției și modernizării drumurilor, scăderea accentuată a prețului de cost pe km de drum;

— preocuparea susținută pentru dezvoltarea continuă a sectorului socialist din agricultură și mărirea producției agricole, îndreptarea investițiilor din agricultură în special în direcția mecanizării complexe a lucrărilor agricole la gostaturi și la gospodăriile agricole colective, intensificarea activității pentru chimizarea agriculturii, în vederea măririi producției la hectar;

— dezvoltarea culturii sfeclei de zahăr, mărirea capacității de producție a fabricilor de zahăr

și construirea unor noi capacități de producție, astfel ca în 1960 să acoperim necesitățile de consum din producție proprie, lichidînd importul de zahăr; dezvoltarea culturii de floarea-soarelui și a altor plante oleaginoase, încît în 1960 să eliminăm importul de ulei; creșterea șeptelului de oi și îmbunătățirea raselor de ovine, pentru acoperirea, în cea mai mare parte, a necesarului de lînă din producția internă;

— intensificarea măsurilor de introducere a tehnicii moderne și de extindere a automatizării în industrie, dezvoltarea cooperării între întreprinderi și a specializării lor în producție în vederea atingerii unor indici tehnici-economici superiori, la nivelul tehnicii mondiale.

În anul ce vine trebuie să se elaboreze proiectul noului plan cincinal.

După cum a demonstrat experiența planului de zece ani în domeniul electrificării este util să elaborăm, pentru unele ramuri principale ale economiei noastre naționale, schițe de dezvoltare pe o durată mai lungă — pentru perioade de 10—15 ani. Aceasta ne va permite să planificăm mai rațional eforturile și să organizăm sistematic munca de valorificare a resurselor, de ridicare a nivelului tehnic în ramurile principale ale industriei și ale întregii economii naționale, de pregătire a cadrelor de specialitate necesare acestor ramuri.

Deosebit de important este faptul că organele și organizațiile de partid se ocupă mai îndeaproape și cu mai multă competență decît înainte de problemele economice. Comitetele regionale de partid au dat un sprijin însemnat la elaborarea proiectului de plan. Ele au analizat cu spirit de răspundere o serie de probleme economice legate de îndeplinirea planului și bugetului de stat, de activitatea

în construcții, de circulația mărfurilor și schimbul dintre oraș și sat, precum și alte probleme economice și financiare. În cursul anilor 1957 și 1958, comitetele regionale de partid au îndrumat acțiunea de îmbunătățire a sistemului de salarizare, fapt ce a dus la reducerea suplimentară a prețului de cost.

În majoritatea întreprinderilor, organizațiile de partid au sprijinit conducerile administrative în elaborarea propunerilor pentru proiectul planului de stat, organizînd dezbaterea cifrelor de control propuse cu membrii și candidații de partid și cu muncitorii fruntași în producție, pe secții și ateliere.

Sub conducerea organelor și organizațiilor de partid, sprijinite de organizațiile sindicale și de U.T.M. și în colaborare cu conducerea tehnică-administrativă, colectivele din majoritatea întreprinderilor au analizat cu răspundere cifrele de control, au făcut propuneri judicioase de îmbunătățire a acestor cifre, pentru mărirea sarcinilor și depășirea volumului de producție prevăzut. Dovedind o maturitate politică crescută, descoperind noi rezerve interne, masele de muncitori, ingineri și tehnicieni au adus un mare și însemnat aport la elaborarea proiectului de plan, au contribuit la stabilirea unor propuneri de plan cît mai reale.

Organele și organizațiile de partid au scos la iveală noi capacități de producție disponibile, au combătut tendința unor cadre din economie de a subevalua rezervele existente în întreprinderi, au propus măsuri chibzuite pentru îmbunătățirea organizării procesului de producție și a aprovizionării tehnice-materiale a întreprinderilor, ca și a cooperării între întreprinderi.

Ca urmare a acestei activități, o serie de întreprinderi au descoperit resurse noi în stare să asigure depășirea volumului producției indicat în cifrele de control pe 1959. De exemplu, uzinele constructoare de mașini agricole „7 Noiembrie"-Craiova au propus mărirea cifrelor de control la volumul producției cu încă 21 %. Propuneri de majorare a sarcinilor de producție în timpul elaborării proiectului de plan au mai făcut Combinatul siderurgic din Hunedoara, uzina „Electroputere"-Craiova, Uzina metalurgică din Bacău, uzina „Strungul", Rafinăria nr. 9 din regiunea Stalin și multe alte întreprinderi.

Analiza proiectului de plan pe 1959 de către comitetele regionale de partid — deși încă necompletă — a scos în evidență rezerve pentru creșterea economiilor, pentru sporirea producției industriale și agricole, a volumului construcțiilor de locuințe și drumuri, pentru valorificarea resurselor locale. Este necesar ca această analiză să fie extinsă în toate întreprinderile pentru descoperirea de noi rezerve, în așa fel încît sarcinile de creștere a producției industriale și agricole, de creștere a productivității muncii și reducere a prețului de cost să fie nu numai realizate, dar și depășite.

Pe lîngă îndrumarea și controlul muncii de pregătire a propunerilor de plan, unele comitete regionale de partid, ca, de exemplu, Comitetele regionale Suceava și R.A.M., au elaborat împreună cu Sfaturile populare și cu organele economice locale studii și propuneri de perspectivă a dezvoltării economice a regiunilor respective, pe baza valorificării mai largi a resurselor locale. Și alte comitete regionale de partid au început astfel de lucrări, care trebuie definitivate în cursul anului 1959.

În activitatea de conducere desfăşurată de organele şi organizaţiile de partid în domeniul economic mai sînt unele deficienţe care trebuie lichidate. Pentru a putea munci cu deplină competenţă în acest domeniu, a exercita un control de partid mai calificat asupra activităţii conducerilor administrative ale întreprinderilor şi a concentra eforturile asupra problemelor principale este necesar ca organele şi organizaţiile de partid să studieze şi să cunoască mai temeinic problemele tehnice-economice de organizare şi de planificare a întreprinderilor, să analizeze mai sistematic diferitele aspecte ale procesului de producţie, să cunoască bine posibilităţile locale, să mobilizeze muncitorii, inginerii, tehnicienii, cadrele administrative pentru înlăturarea lipsurilor şi pentru obţinerea de rezultate bune în îndeplinirea sarcinilor de plan la toţi indicii.

Este necesar să se acorde o mai mare atenţie întăririi comisiilor economice de pe lîngă comitetele regionale de partid pentru încadrarea lor cu cadre bine calificate. Trebuie să fie atraşi în activul de partid muncitori fruntaşi, ingineri, tehnicieni şi economişti din producţie cu mare experienţă, pe care comitetele de partid să se sprijine în rezolvarea problemelor economice.

Trebuie atras atenţia că mai există încă la unii conducători din ministere, la colaboratorii lor şi la unii conducători din întreprinderi atitudini de subapreciere a rolului organizaţiilor de partid, sindicale şi de U.T.M. Aceşti tovarăşi trebuie să înţeleagă că sarcinile principale de care răspund pot fi îndeplinite în bune condiţii numai cu sprijinul organelor de partid şi prin mobilizarea largă a întregului colectiv de muncă din instituţiile şi întreprinderile respective. Miniştrii, conducătorii de instituţii centrale,

directorii generali și conducătorii de întreprinderi trebuie să-și îndrepte mai mult atenția spre colectivele de muncitori și să ceară cu încredere ajutorul lor și al organizațiilor de partid pentru rezolvarea problemelor economice.

Organizațiile de partid trebuie să combată cu mai multă fermitate orice manifestare de rutină și conservatism, să educe pe toți oamenii muncii în spiritul luptei neîmpăcate împotriva risipei, a lipsei de răspundere în mînuirea fondurilor bănești, împotriva trîntorilor și dezorganizatorilor producției, împotriva atitudinii înapoiate față de muncă și bunul obștesc — manifestări care sînt deseori rezultat al influenței directe sau indirecte a dușmanului de clasă.

Fiecare organ și organizație de partid, fiecare activist și fiecare membru de partid trebuie să muncească neobosit pentru întărirea legăturii partidului cu masele, să fie mereu în mijlocul oamenilor muncii și, prin exemplul personal, prin muncă politică-organizatorică desfășurată zi de zi, să-i însuflețească și să-i organizeze în lupta pentru îndeplinirea și depășirea sarcinilor de plan.

Un mare rol au în această privință sindicatele. Organele și organizațiile de partid trebuie să îmbunătățească conducerea de către partid a sindicatelor, să ajute organizațiile sindicale în dezvoltarea întrecerii socialiste, care să aibă un caracter permanent, nu de campanie, să orienteze întrecerea către obiective concrete, esențiale pentru îndeplinirea prevederilor de plan ; să îndrumeze sindicatele pe calea organizării mai temeinice a consfătuirilor de producție, a căror importanță deosebită în atragerea maselor de muncitori la conducerea activității economice a întreprinderii a fost verificată de practică.

Elanul și abnegația tineretului muncitor constituie o mare forță în îndeplinirea sarcinilor de dezvoltare a economiei naționale. Sub conducerea organizațiilor de partid, organizațiile de U.T.M. trebuie să mobilizeze masele largi ale tineretului la lupta pentru înfăptuirea cu succes a prevederilor planului de stat.

O sarcină de cea mai mare importanță a organizațiilor de partid și a Sfaturilor populare, a organizațiilor sindicale și de U.T.M. este de a da o extindere tot mai mare participării de masă a oamenilor muncii la acțiunea patriotică de realizare prin muncă voluntară a lucrărilor de folos obștesc.

Ca urmare a lărgirii atribuțiilor economice și financiare ale Sfaturilor populare, ele și-au îmbunătățit simțitor activitatea în domeniul dezvoltării industriei locale și al gospodăriei comunale pe baza valorificării mult mai largi a resurselor locale. Sfaturile populare trebuie să depună eforturi și mai susținute pentru sporirea producției materialelor de construcție și mai buna organizare și conducere a șantierelor de construcții de locuințe. Ele trebuie să dea dovadă de mult simț gospodăresc în scoaterea la iveală a unor noi și însemnate resurse locale de materii prime și mijloace financiare, pe care să le folosească pentru dezvoltarea economică și social-culturală a regiunii.

Tovarăși,

Bilanțul realizărilor pe care oamenii muncii din țara noastră le-au obținut în 1958, prevederile planului de stat pe 1959 cu privire la sporirea producției industriale și agricole, ridicarea nivelului de trai al poporului vor stîrni fără îndoială furia turbată a imperialiștilor, a presei și posturilor de radio aflate în slujba lor.

Propaganda imperialistă va căuta, firește, să ascundă și de această dată celor ce se lasă induși în eroare de minciunile ei, realizările poporului nostru muncitor. Nici un fel de clevetiri, falsuri sau răstălmăciri nu pot desființa însă realitățile evidente: dezvoltarea în linie ascendentă continuă a economiei naționale, ridicarea ei din treaptă în treaptă la un nivel tot mai înalt, îndeplinirea și depășirea sistematică a planurilor de stat anuale, sporirea producției într-un ritm necunoscut de nici o țară capitalistă, îmbunătățirea neîncetată a condițiilor de viață ale celor ce muncesc.

Propaganda imperialistă va încerca și de această dată să folosească pentru calomnierea poporului nostru și a statului său democrat-popular critica îndrăzneață, deschisă, pătrunsă de spirit revoluționar făcută de partidul nostru lipsurilor și deficiențelor ce mai există în unele sectoare de activitate.

N-au decît să latre la lună cîinii și cățeii de casă ai imperialiștilor! Lătratul lor nu ne va opri să analizăm cu temeinicie, cu răspundere, cu simț critic fenomenele negative. Acest lucru este cu atît mai necesar, cu cît noi nu facem critică de dragul criticii, ci pentru a concentra eforturile asupra înlăturării lipsurilor dezvăluite. Experiența a demonstrat că întotdeauna critica făcută de partid a mobilizat organele de partid și de stat, pe membrii de partid, masa de oameni ai muncii în vederea lichidării cu succes a deficiențelor și slăbiciunilor semnalate în muncă, la obținerea de noi succese în construcția socialismului.

Așa va fi și în viitor.

Trecerea de la capitalism la socialism, lichidarea înapoierii seculare moștenite de la regimul burghezo-moșieresc este cu putință numai cu prețul

unor mari eforturi, printr-o luptă curajoasă și perseverentă pentru înlăturarea greutăților ce ne mai stau în cale și pentru înfrîngerea oricărei împotriviri a dușmanilor clasei muncitoare și ai poporului muncitor.

Partidul nostru se bucură de un mare prestigiu și dragoste în rîndul maselor, care urmează cu încredere partidul știind că sub conducerea lui au învins numeroase greutăți și au dobîndit mari realizări în toate domeniile.

Partidul arată oamenilor muncii că victoria deplină a socialismului în patria noastră, asigurarea satisfacerii nevoilor crescînde materiale și culturale ale celor ce muncesc este cu putință numai prin concentrarea eforturilor poporului muncitor condus de partid către sarcinile sporirii continue a forțelor de producție, industrializării socialiste a țării și transformării socialiste a agriculturii, utilării cu tehnica avansată a industriei și agriculturii, ridicării continue a productivității muncii.

Succesele mari pe care le repurtează poporul romîn pe drumul arătat de partid constituie contribuția clasei noastre muncitoare, a oamenilor muncii din Republica Populară Romînă la obținerea victoriei în întrecerea istorică dintre cele două sisteme mondiale — capitalist și socialist.

Ne exprimăm convingerea că sub conducerea partidului oamenii muncii din țara noastră, în frunte cu clasa muncitoare, își vor intensifica eforturile și vor lupta cu elan și energie pentru a obține noi și mărețe victorii în dezvoltarea economiei naționale, în ridicarea nivelului de trai material și cultural al poporului, în opera de construire a socialismului în patria noastră.

CUPRINS

Dat la cules 2.12.58. Bun de tipar 3.12.58. Tiraj 100.230. Hîrtie tipar sul de 50 gr/m² 540×84/16. Coli editoriale 3,20. Coli tipar 5.

Tiparul executat sub comanda nr. 4.392/81.693 de Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. STALIN", Piața Scînteii, 1, București — R.P.R.

90 bani